

ΓΕΡΑΚΙ
'Ο ΝΕΟΣ 'ΥΠΕΡ'ΑΝΘΡΩΠΟΣ

3

ΓΕΡΑΚΙ
'Ο ΝΕΟΣ 'ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΤΟ ΙΠΤΑΜΕΝΟ
Παιδί

ΓΕΡΑΚΙ
'Ο ΝΕΟΣ 'ΥΠΕΡ'ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΤΟ ΙΠΤΑΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

Ένα μυστηριώδες έγ-
χλημα μέσα σ' έναν ού-
ρανοξύστη

Ο ΜΑΚ ΝΤΑΝΥ, ο μικρό-
τερος αστυνομικός ρέπορ-
τερ του «Νταϊήλυ Χέραλντ»,
μπαίνει στον άνελκουστήρα
που θα τον φέρη στο 27ο πά-
τωμα του ούρανοξύστη, όπου
στεγάζονται τα γραφεία της
μεγαλύτερης έφημερίδας της
Νέας Υόρκης. Είναι έτοιμος
να πατήσει το κουμπί, όταν
κάποιος τρέχει και ανοίγει
την πόρτα και τρυπώνει κον-
τά του. Είναι ένας κοντόχον-
τρος άνθρωπος με ξανθά γέ-
νια και ναυτικό κασκέτο. Το

παρουσιαστικό του δείχνει
θαλασσινό και το σκουρό ά-
πό τον άέρα του πελάγους
και τον ήλιο πρόσωπό του φα-
νερώνει πολυταξιδεμένο άν-
θρωπο. Είναι άνησυχος και
νευρικός.

— Ποιό πάτωμα; τον ρω-
τάει ο νεαρός ρεπόρτερ.

— Στο 27 πηγαίνω, άπο-
κρίνεται αυτός. Έκεί δέν εί-
ναι τα γραφεία του άρχισυν-
τάκτη;

— Μάλιστα...

— Θέλω να του μιλήσω, συ-
νεχίζει ο άγνωστος. Είναι ά-
νάγκη. Πρέπει να μάθη ο κό-
σμος...

Ο Μάκ πατάει το κουμπί
και ο άνελκουστήρας άρχίζει
ν' ανεβαίνει. Ο άνθρωπος κυ-
τάζει γύρω του φοβισμένα.
Είναι σά να θέλη να φυλαχτή
άπό κάποιον κίνδυνο, που
κάπου εκεί κοντά παραμο-
νέυει.

— Κανείς δέ με πίστεψε
ώς τώρα, λέει σά να μονολο-
γή. Όλοι νομίζουν πώς είμαι
τρελλός. Όταν τους διηγήθη
κα τα όσα είδα γελάσανε. Νο-
μίζουνε πώς τους λέω παρα-
μύθια. Και όμως ο διάβολος
να πάρη όλους τους στερια-
νούς! Έγώ λέω μονάχα ότι
είδα με τα μάτια μου! Είδα
το χαλύβδινο τέρας να σηκώ-
νεται άπό τη θάλασσα, ν' ά-
νεβαίνει στον ούρανο και να
χάνεται άπό τα σύννεφα...

—Είσαι ό κάπταιν Κάρβεϋ; ρωτάει με έκπληξι ό Μάκ.
 'Ο άνθρωπος με τὰ ξαπθὰ γένεια τὸν κυττάζει με ὑποψία.

—'Εσϋ ποιὸς εἶσαι; κάνει απότομα καὶ φέρνει τὸ χέρι στὴν τσέπη. ὅπου ἔχει τὸ περιστροφό του. Μήπως εἶσαι καὶ σϋ ἀπ' αὐτοὺς πού με κυνηγάνε;

—'Ὡ, ὄχι!, ἀποκρίνεται καὶ χαμογελαεὶ ό δημοσιογράφος. "Άκουσα νὰ μιλοῦν γιὰ σὰς καὶ γιὰ τὴν παράξενη ἱστορία σας ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο. Φυσικά, λένε πὼς ὅλα ἔσα διηγηθήκατε εἶναι δημιουργήματα τῆς φαντασίας σας. Θέλουν νὰ πουν, δηλαδή, πὼς ὕστερα ἀπὸ τὸ ναυάγιο σάλεψε τὸ λογικό σας καὶ διηγείστε πράγματα πού δὲν συνέβησαν στὴν πραγματικότητα.

—Τότε, ἂν λέω φέμματα, γιατί με κυνηγάνε καὶ θέλουν νὰ με ξεκάνουν; ρωτάει αὐτός. Νὰ τώρα, γιὰ νὰ φτάσω ὡς ἐδῶ, ἀναγκάστηκα νὰ κολλήσω στὰ μούτρα μου αὐτὰ τὰ κόκκινα γένια. 'Ελπίζω νὰ τοὺς ξεγέλασα. "Ενα μῆνα πού ἔχω ἐδῶ δὲν κοιμήθηκα μιὰ νύχτα στὸ ἴδιο σπῆτι. Τριγυρνᾶω δεξιὰ κι' ἀριστερά. Μὲ φιλοξενοῦν ό ἕνας συγγενῆς μου κι' ό ἄλλος. Δὲν τολμῶ νὰ κοιμηθῶ σὲ ξενοδοχεῖο. Φοβάμαι πὼς θὰ με βροῦν καὶ θὰ με σκοτώσουν.

—Ποιοί;

—Αὐτοὶ με τὸ χαλύβδινο τέρας! Εἶμαι ό μόνος πού ἔ-

ζησε ἀπ' τοὺς τριανταδύο ἄντρες τοῦ καραβιοῦ μου, τῆς «Τζούλιας». Θ' ἀκουσες νὰ μιλᾶνε φυσικά γιὰ τὴν «Τζούλια» πού χάθηκε στὸν κόλπο τῆς 'Αλάσκας. Εἶμαι ό μόνος πού ἔζησα καὶ εἶδα καὶ μπορῶ νὰ πάρω ὄρκο στὸ Εὐαγγέλιο πὼς ὅ,τι λέω εἶναι ἀληθινό. Γι' αὐτὸ ἐρχομαι τώρα ἐδῶ στὴν ἐφημερίδα νὰ πῶ τὰ καθεκᾶστα. "Αν δὲ με πιστέψουν κι' αὐτὴ τὴ φορά... "Ε! Τότε τόσο τὸ χειρότερο γιὰ ὅλους τοὺς 'Αμερικάνους.

—Φτάσαμε!, εἶπε ό Μάκ. Πέραστε. Θὰ ζητήσετε τὸν ἀρχισυντάχτη τὸν κ. Πήτερ "Εμορυ. Αὐτὸς θὰ σὰς ἀκούσῃ με προσοχή. "Αλλά, πρὸς Θεοῦ, νὰ μὴν παρουσιασθῆτε μπροστά του μ' αὐτὰ τὰ κόκκινα γένια. Φαίνονται ἀπὸ μιὰ ὥρα μακρυνὰ πὼς εἶναι ψεύτικα...

—Πέρασε πρῶτος ἐσϋ!, λέει ἐπιτακτικά ό καπταιν Κάρβεϋ. "Αν εἶσαι ἀπὸ ἐκείνους δὲν θέλω νὰ μοῦ φυτέψῃς καμμιά σφαῖρα στὴν πλάτη.

'Ο Μάκ χαμογελαεὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ θυαίνει πρῶτος ἀπ' τὸ ἀσανσέρ. 'Ο ἄλλος τὸν ἀκολουθεῖ. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή γίνεται κάτι, πού δὲν τὸ περιμένει κανεὶς. Στὴν πόρτα τοῦ διπλανοῦ ἀσανσέρ φαίνεται κάποιος πού ἔχει σκεπασμένο τὸ μούτρο του μ' ἕνα μαντήλι. Κρατᾷ ἕνα ἐξάσφαιρο στὸ χέρι καὶ πυροβολᾷ.

—Φυλαχτήτε, κάπταιν Κάρ

θεύ!, φωνάζει ὁ δημοσιογράφος καὶ τραβάει μὲ δύναμι πρὸς τὰ πλάγια τὸν ναυτικό.

Ἀκούγονται τρεῖς ξεροὶ κρότοι καὶ τρεῖς γλώσσες φωτιάς βγαίνουν ἀπὸ τῆ σκοτεινῇ κἀννῇ τοῦ πιστολιοῦ.

—“ὦχ!, βγάζει μιὰ κραυγὴ πόνου καὶ διπλώνεται στὰ γόνατά του ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ κόκκινα γένια. Τὰ καταφέρανε οἱ ἄτιμοι! νὰ μὲ ξεκάνουνε!

Ὁ Μάκ σαλτάρει πρὸς τὸ μέρος τοῦ δευτέρου ἀσανσέρ. Μὰ ὁ δολοφόνος ἔχει κλείσει τὴν πόρτα, ἔχει πατήσῃ τὸ κουμπὶ καὶ κατεβαίνει. Ὁ νεαρὸς ρέπορτερ σηκώνει τὸ τηλέφωνο τοῦ θυρωρείου.

—Ἐδῶ, Μάκ Ντάνυ!, λέει στὸ θυρωρό. Κλείσε τὸ γενικὸ διακόπτη τοῦ ρεύματος ἀμέσως. Κάποιοι, πού χτύπησε μὲ πιστόλι ἕναν ἐπισκέπτη τῆς ἡφημερίδας, βρίσκονται στὸν ἀνεγκυστήρα!

Ἀφήνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει, μὲ κίνδυνο νὰ τσακιστῇ, τρίς-τρίς τὰ σκαλοπάτια τῆς μεγάλης σκάλας. Στὸ 24 πάτωμα γίνεται σκοτόδι. Ἐκλείσαν τὸ διακόπτη τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τρέχει στὴν πόρτα τοῦ δευτέρου ἀσανσέρ. Εἶναι σταματημένο ἀκριβῶς ἐκεῖ. Τ' ἀνοίγει καὶ ρίχνει μιὰ δέσμη φωτὸς μὲ τὸ ἡλεκτρικὸ του φανάρι στὸ ἐσωτερικόν. Ὁ ἄγνωστος μὲ τὸ σκεπασμένο πρόσωπο δὲν εἶναι ἐκεῖ. Ἐχει ἐξαφανισθῇ!...

Ἡ ἀλλόκοτη τύχη τοῦ γαλιανοθηριακοῦ «Τζούλια»

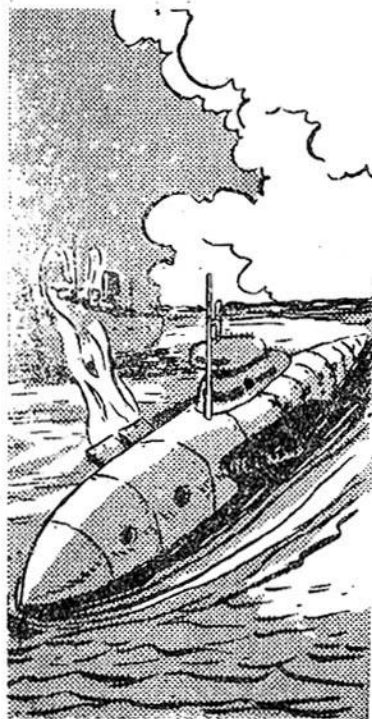
ΟΦΟΝΟΣ τοῦ πλοιάρχου Τζῶν Κάρβεϋ ξανάφερε στὴν ἐπικαιρότητα τὴν τραγικὴ ἱστορία τοῦ φαλιανοθηριακοῦ «Τζούλια». Καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι, πού χαμογελοῦσαν ἄλλοτε καὶ κοροϊδεύαν τὸν μόνο ἄνθρωπο πού ἐπέζησε ἀπὸ τὸ πλήρωμά του καὶ ὑποστήριζαν ὅτι εἶχε χάσει τὸ λογικόν του, ἄρχισαν τώρα νὰ γίνωνται σοβαροί. Ἐκεῖνοι πού τὸν σκότωσαν, καὶ μάλιστα ὑπὸ τόσο δραματικὰς συνθηκὰς, εἶχαν συμφέρον σίγουρα νὰ μὴ μαθευτοῦν λεπτομέρειες. Καὶ πέτυχαν νὰ τοῦ κλείσουν γιὰ πάντα τὸ στόμα.

—Ἀκουσέ με Μάκ, λέει ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ «Ντὰϊηλυ Χέραλντ» Πήτερ Ἐμορυ στὸν νεαρὸ ρέπορτερ. Θέλω νὰ σκαλίσῃς τὴν ἱστορία αὐτή, νὰ δοῦμε τί ἀκριβῶς κρύβεται πίσω της. Ἐκεῖνοι πού σκότωσαν τὸν κάπταιν Κάρβεϋ κάτι θὰ ξέρουν περισσότερο ἀπὸ μᾶς...

—Ἐν τάξει, κ. Ἐμορυ!, ἀπαντᾷ ὁ δημοσιογράφος. Θὰ φροντίσω νὰ μάθω τί ξέρουν.

Τὴν ἴδια μέρα πηγαίνει στὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ καὶ παρακαλεῖ τὸν διευθυντὴ του νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ ν' ἀκούσῃ τὴν ἡχογραφημένην σὲ εἰδικούς δίσκους συνέντευξι, πού εἶχαν πάρει ἀπ' τὸν Κάρβεϋ οἱ συνεργάτες τοῦ σταθμοῦ,

όταν αυτός, για πρώτη φορά, ύστερα από το ναυάγιο, έφτασε στη Νέα Υόρκη. Ο διευθυντής δίνει εντολή στο αρμόδιο τμήμα και σε λίγο ο Μάκ Ντάνυ ακούει την παληά εκείνη έκπομπή. Είναι ή ίδια ή φωνή του σκοτωμένου πλοιάρχου, που αποτελεί τώρα μια αξιοπρόσεχτη μαρτυρία για εκείνους που θα ήθελαν να καταπιαστούν με

Τότε, τεράστιες γλώσσες φωτιάς ξεπήδησαν από το τέρας!

την εξιχνίασι του έγκλήματος.

«Τὰ ξημερώματα τής 3ης Ιουλίου κατεβίναμε από τον κόλπο τής Άλάσκας με πορεία προς το Βανκούβερ, έλεγε ή συνέντευξι προς το ραδιοσταθμό. Είχαμε τελειώσει το ψάρεμα τής φάλαινας και τὰ βαρέλια μας ήταν γεμάτα από ψαρόλαδο. Το πλῆρωμα τής «Τζούλιας», και πρώτος εγώ σαν καπετάνιος, καμαρώναμε γιατί τρεις μήνες κόποι δὲν πήγαν χαμένοι. Έκείνο το πρωί λοιπόν, ενώ άφίναμε πίσω μας τους τελευταίους πάγους, φάνηκε ξαφνικά μπροστά μας το παράξενο τέρας. Το είδαμε να βγαίνει άργά από τη θάλασσα. Στην άρχή νομίσαμε ότι ήταν κάποιο άμερικάνικο ύπο βρύχιο που έδγαινε στην επιφάνεια. Έστερα από λίγο όμως πάγωσε το αίμα μας. Ήταν ένας μακρόσταινος, σαν τεράστιο χοντρό πουρο, κύλινδρος από χάλυβα, με φινιστρίνια, που το μήκος του ξεπερνούσε τὰ χίλια μέτρα! Κρατήσαμε τη μηχανή και κάναμε όπισθεν για να αποφύγουμε τη σύγκρουσι. Ρίχτηκα ολόκληρος απάνω στο πηδάλιο. Το «Τζούλια» πήρε μια επικίνδυνη κλίσι στη δεξιά μπάντα του, μα κατάφερε πάλι να όρθοποδίση... Είχαμε αποφύγει το τρακάρισμα και κάναμε το σταυρό μας που γλυτώσαμε. Άλλά, πριν προλάβουμε να συνέλθουμε, είδαμε ν' άνοίγη ή

πλήρη του σιδερένιου πούρου, σαν ένα τεράστιο στόμα προϊστορικού τέρατος, και να ξεπετάγονται γλώσσες φωτιάς που είχαν ένα περίεργο μπλέ χρώμα. "Έχετε δη τους σωλήνες των πυροσβεστικών άντλιών που ρίχνουν το νερό στις πυρκαϊές; Κάτι τέτοιο συνέβαινε και τώρα. Με τη διαφορά πώς, αντί για νερό, ρίχνανε άπάνω στο καράβι μας φωτιά. Σε μια στιγμή το «Τζούλια» θρέθηκε τυλιγμένο στις μπλε αυτές φλόγες και δυο λεπτά αργότερα τινάχτηκε σαν πυροτέχνημα στον αέρα. 'Η έκκρηξι με πέταξε διακόσια μέτρα μακριά. Πήρα μια βουτιά στο παγωμένο νερό κι' όταν ξαναβγήκα στην επιφάνεια, είδα το χαλύβδινο τέρας να σηκώνη τη μούρη του ψηλά και να αποθαλασσώνεται κάθετα, όρθο, στον ουρανό, βγάζοντας φωτιά και καπνό από τέσσερις χοντρούς σωλήνες που υπήρχαν στα πλάγιαί του. Το παρακολούθησα με τρόπο όσο που χάθηκε πολύ ψηλά πίσω από τα σύννεφα. "Όταν ξαναβρήκα τον εαυτό μου, έρριξα μια ματιά γύρω μου. Δεν υπήρχε κανείς από τους συντρόφους μου. Ούτε είχε απομείνει τίποτα από το όμορφο καράβι μου και το πολύτιμο φορτίο του. "Εμεινα δεκατέσσερις ώρες στη θάλασσα. "Όταν με μάζεψε ένα άλλο περαστικό φαλαινοθηρικό, είχα χάσει τις αισθήσεις μου. Με βρήκαν μισοπεθαμένο και

Το είδε ν' απογειώνεται και να χάνεται στον ουρανό!

ξαπλωμένο σε μια μισοκαμένη μπουκαπόρτα της «Τζούλιας». Το μόνο ένθυμιο που έμενε απ' αυτήν. "Υστερα διηγήθηκα όταν συνήλθα την ιστορία με το χαλύβδινο τέρας και είδα όλους να χαμογελάνε πονηρά. Σίγουρα με πέρασαν για τρελλό. "Όμως εγώ έχω όλα τα λογικά μου και ξέρω πώς λέω πράγματα που συνέβησαν πραγματικά. Το καράβι μου δε βυθίστηκε

ούτε από τρικυμία, ούτε από σύγκρουσι με κάποιο παγόβουνο. Κάηκε και τινάχτηκε στον αέρα τυλιγμένο στις μπλε φλόγες, που ξερνούσε εκείνο το παράξενο τέρας που τοξίδευε σαν υποβρύχιο κάτω από τη θάλασσα και πετούσε στον αέρα σαν βολίδα...»

Στο σημείο αυτό τελειώνει η συνέντευξι του Τζών Κάρβεϋ. Ο Μάκ Ντάνυ σηκώνεται εύχαριστημένος. Έχει ακούσει κι' έχει κρατήσει σημειώσεις. Φεύγει απ' το ραδιοσταθμό και στο μυαλό του υπάρχουν ένα σωρό μπερδεμένα πράγματα που πρέπει να ξεκαθαρίσει.

Στο σπίτι τον περιμένει η μητέρα του, η κυρία Μάργκαρετ Ντάνυ. Είναι μια όμορφη ελληνίδα, που την παντρεύτηκε από αγάπη περαστικός από την Ελλάδα ο Άμερικανός σοφός Α. Ντάνυ κι' ήρθε κι' εγκαταστάθηκε μαζί της, πριν είκοσι περίπου χρόνια, στη Νέα Υόρκη. Τώρα ο πατέρας Ντάνυ δεν υπάρχει πιά — πέθανε πριν ένα χρόνο — και η κ. Μάργκαρετ δεν έχει κανέναν άλλο στον κόσμο, εκτός από τον γιό της τον Μάκ, που τον λατρεύει και τρέμει μη του συμβή κανένα κακό.

—Γεια σου, γλυκειά μου μητερούλα!, τής λέει ο δημοσιογράφος καθώς μπαίνει στο σπίτι και την αγκαλιάζει και τη φιλάει.

Εκείνη έχει έτοιμο κι' ο-

λας το τραπέζι. Κάθονται. Μά, πριν προφτάσουν ν' αγγίξουν το φαγητό τους, χτυπάει το τηλέφωνο. Ο Μάκ σηκώνεται και παίρνει το δικουστικό.

—Ποιος είναι; ρωτάει. Ναι. Έδώ Μάκ Ντάνυ.

Και τότε από την άλλη σκρη του σύρματος έρχεται μια βραχνή αντρική φωνή γεμάτη απειλή:

—Άκου νά σου πώ, μωρό! Καλά θα κάνης νά πάψης νά ενδιαφέρεσαι γι' αυτή την ιστορία του Τζών Κάρβεϋ. Δεν άρεσει στο άφεντικό νά μπερδεύονται κάτι παληόπαιδα σαν και σένα στις δουλειές του.

—Ποιος είναι τ' άφεντικό; ρωτάει ο Μάκ.

—Αυτό νά μη σ' ενδιαφέρει! Μονάχα βάλε μυαλό, αν δέ θέλεις νά φορέση μαύρα ή μητέρα σου. Οι τρεις σφαίρες, που στείλανε στον άλλο κόσμο τον Κάρβεϋ, την άλλη φερά θά'ναι γιά σένα! Γεια σου, μωρό...

Και κλείνει το τηλέφωνο.

—Ποιος ήταν, Μάκ, τον ρωτάει η μητέρα του καθώς ξαναγυρίζει και κάθεται στο τραπέζι.

—Κάποιος φίλος μου που θέλει νά πάμε παρέα στον κινηματογράφο, λέει εκείνος γιά νά μη την άνησυχήση. Άλλά εγώ φυσικά του είπα όχι. Μ' άρεσει καλύτερα ή συντροφιά σου.

Και άρχίζει νά τρώη. Το μυαλό του όμως δουλεύει γορ

γά. Αυτή ή φωνή που του μίλησε στο τηλέφωνο δέν του ήταν άγνωστη. Προσπαθεί νά θυμηθή. Κάπου τήν έχει άκούσει κι' άλλη φορά αυτή τή φωνή.

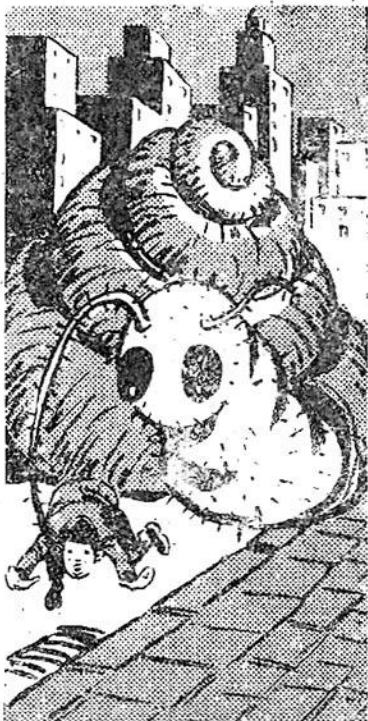
Ο Τζιμ Γκάφας, ο περιρριζωμένος σαλιγκάρος και τὰ ανθρωπάκια μέ τήν προσοχήδα

ΜΕ ΤΕΜΠΕΛΙΚΑ δήματα, ο Τζιμ Γκάφας, ο χαζός και λιχουδής άραπάκος κλητήρας του «Νταϊήλυ Χέραλντ», ο προστατευόμενος του Μάκ Ντάνυ, γυρίζει σπίτι του. Η τελευταία περιπέτειά του μέ τόν μαλλιαρό πίθηκο (*), που παρὰ λίγο νά του κοστίζει τή ζωή, δέν τόν έκανε περισσότερο φρόνιμο. Έμεινε τὸ ίδιο αδιόρθωτος όπως και πρώτα και έννοει σώνει και καλά νά περιφέρεται νύχτα στους δρόμους. Εί ναι περασμένες δέκα, λοιπόν, που έπιτρέφει στο σπίτι του και δέ διάζεται καθόλου. Στέκει και χαζεύει κάθε τόσο μπροστά στις διτρίνες των ζαχαροπλαστείων και καμαρώνει και κάνει όνειρα.

—Φαντάζομαι, λέει μοναχός του, πόσο εύτυχισμένα θα είναι αυτά τὰ παιδιὰ που εργάζονται σέ ζαχαροπλαστεία! Ζούνε σά νά βρίσκωνται στὸν παράδεισο! Έτσι νά κάνουν και ν' άπλώσουν τὸ χέρι τους, έχουν ό,τι τους

γουστάρει. Πότε παίρνουν μιὰ πάστα, πότε ένα παγωτό, πότε ένα φοντάν, πότε μιὰ καραμέλα. Παίρνουν απ' όλα και δέν έχουν νά επιθυμήσουν τίποτα. "Αχ! Νά είχα έναν πατέρα ζαχαροπλάστη!

"Όλες αυτές οί... σοζαρές σκέψεις τόν άπασχολούν τόσο πολύ, ώστε δέν προσέχει ένα παράξενο πρόγμα

Η μιὰ από τίς κεροΐες του τεράστιου σαλιγκαριού τυλίξε τόν Γκάφα!

(*) Βλέπε τὸ προηγούμενο τεύχος μέ τόν τίτλο: «Τὸ Γεράκι Συντρίβει».

που κουβαλάει στη ράχη το καδούκι του. Σέρνεται και υψώνει δυο χοντρές κεραίες στον αέρα, που μοιάζουν σαν δυο μικρές προβοσκίδες. 'Απάνω στην κάθε μιὰ απ' αυτές υπάρχουν δυο μεγάλα μάτια, που σπιθοβολούν σαν αναμένα κάρβουνα.

Ξαφνικά όμως, καθώς κάνει να γυρίση το άραπάκι αί-

Είδε τότε κάτι τερατώδη άνθρωπάκια μ' ένα λαμπρό μάτι στο μέτωπο!

σθάνεται σαν να έγιναν τα πόδια του χίλιες όκαδες το καθένα. Βλέπει το περιεργο αυτό πράγμα και μένει ασάλευτος και γουρλώνει τα μεγάλα μάτια του.

—Μεγάλε Θεέ τών νέγων! ξεφωνίζει. Τί θηρίο πάλι είναι αυτό! Σαλιγκαράκι μου, σε θερμοπαρακαλώ, έτσι να έχης την ύγεία σου, κάνε μου τή χάρι και φύγε... φύγε από μπροστά μου, γιατί θα μου κοπή ή χολή! 'Αχ! Μή με κυττάξεις έτσι, γιατί θα χάσω τὸ χρώμα μου καὶ θα γίνω... άσπρος καὶ κανείς πιά δὲ θὰ μὲ ἀναγνωρίζει. Παναγία μου! Μωρὲ τί σαλιγκαρος εἶναι αὐτὸς ποὺ ἔχει μακρος δυὸ μέτρα κι' ἓνα καδούκι σὰ μιὰ κάμαρα!

Τὸ ζῶο ὅμως οὔτε τὸν προσέχει οὔτε φαίνεται νὰ δίνει σημασία. Περνάει ἀργὰ δίπλα του μὲ ὕφος ἐντελῶς ἀδιόφορο καὶ προχωρεῖ.

Ὁ Τζιμ Γκάφας ξύνει τὸ κεφάλι του μὲ ἀμνηχανία.

—Περίεργο!, λέει. Πρώτη φορά βλέπω τόσο μεγάλο σαλιγκαράκι. Θὰ εἶναι σίγουρα καμμιὰ σαλιγκαρομάνα ποὺ πασαστράτησε. Κανένα καινούργιο σοί... Θὰ τὴ φέρανε ἀπὸ κάποιον ἄλλο τόπο νὰ τὴ σφάζουνε νὰ τὴν πουλήσουνε μὲ τὴν ὁκὰ στὰ χασάπικα καὶ ἐκείνη τῶσκασε... 'Αμάν! Πῶς δὲν τὸ κατάλαβα τόση ὥρα!

Χτυπάει τὸ μέτωπό του. Τώρα νομίζει πῶς ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ θυμώσῃ. Ἀρχίζει νὰ

φουσκώνει σα διάνος. Γιατί δηλαδή να μη του δώση σημασία αυτός; ὁ ἀρχισαλίγκαρος; Τώρα θὰ τοῦ δείξῃ αὐτός! Τρέχει καὶ τὸν προφταίνει καὶ μπαίνει μπροστά του.

—Γιὰ στάσου, φίλε!, τοῦ λέει καὶ βάζει τὰ χέρια στὴ μέση. Γιὰ ποιὸν δηλαδὴ μετέρασες; Ἐγὼ εἶμαι ὁ Γκάφας, ποὺ δὲ σηκώνει ἀπὸ κάτι τέτοια! Γιατί δηλαδὴ δὲ σοῦ γεμίζουμε τὸ μάτι καὶ μᾶς πέρασες γιὰ μισὸ μερτικό; Περνάς ἀπὸ μπροστά μας σὰ νὰ εἴμαστε κουνούπια. Ἄλτ!

Ἀλλὰ οὔτε τούτῃ τῇ φορὰ τὸ παράξενο αὐτὸ πλάσμα φαίνεται νὰ καταλαβαίνει τί τοῦ λένε. Προχωρεῖ κι' ὅλο ζυγώνει τὸν μικρὸ ἀραπάκο, ποὺ ὀπισθοχωρεῖ κα νονικά, ἀλλὰ δὲ σταματάει νὰ μιλάει καὶ νὰ φοβερίζει:

—Πάλι κάνεις πῶς δὲν ἀκούς; Ἄλτ! Σοῦ εἶπα: Ἄλτ!

Τότε ἡ μιὰ κεραία τοῦ περίεργου αὐτοῦ ζῴου κατεβαίνει ἀπότομα καὶ κουλουριάζεται σὰν προβοσκίδα ἐλέφαντα γύρω ἀπὸ τὴ μέση τοῦ ἀραπάκου, ποὺ ξαναγίνεται ἀμέσως ἡμερος σὰν ἀρνάκι καὶ χάνει τὸ χρῶμα του.

—Μεγάλε Θεὲ τῶν νέγρων! φωνάζει τρομαγμένος καθὼς δρίσκεται ὕστερα ἀπὸ μισὸ δευτερόλεπτο στὸν ἀέρα. Ἀστειεύτηκα, σαλιγκαράκι μου! Ἀστειεύτηκα! Μὴ...Μὴ μοῦ κάνεις κακὸ καὶ δὲν θά... σὲ πειράξω.

Ὁ σαλίγκαρος ὅμως δὲ χα

Τὰ πιστόλια τῶν ἀστυνομικῶν εἶν ἔχανον τίποτα στὰ τερατιάκια!

μπαρίζει ἀπὸ τέτοια. Ἡ πρὸ βοσκίδα του σηκώνεται καὶ τινάζει ψηλὰ τὸν ἀραπάκο, ποὺ παίρνει μερικὲς τοῦμπες στὸ κενὸ κι' ἔρχεται καὶ ξαναπέφτει ἀπάνω στὸ μεγάλο καβούκι του.

—Ὦχ! Παναγιὰ μου! Τὰ ποδαράκια, τὰ χεράκια μου, τὰ πλευράκια μου, τὸ κεφάλάκι μου!, λέει ὁ Γκάφας κλαψιόρικα καθὼς πονάει σ' ὁλόκληρο τὸ κορμί του ἀπὸ

τὸ πένσιμο. "Ὦχ! Φέρτε μου ἓνα φαρμακεῖο καὶ δυὸ γιαιτρούς!...

Ἀλλὰ καὶ πάλι ὕστερα ἀπὸ δυὸ λεπτά συνέρχεται. Τώρα ξεχνάει τοὺς πόρους του καὶ ἀρχίζει νὰ ἐνθουσιάζεται.

—Μωρὲ τί ὥραϊα πού ταξιδεύω ἀπὸ ἐδῶ πάνω!, λέει. Καὶ νὰ δῆς πού ὁ σαλιγκαρος πηγαίνει κατ'εὐθείαν στὴ συνοικία πού κάθομαι. Τί ὥραϊα! Τί καλά! Τί ὥραϊα! Τί καλά...

Καὶ πραγματικὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ σαλιγκάρι οὔτε δείχνει νὰ νοιάζεται πού ὁ ἀραπάκος ἔχει καθήσει στὴ ραχὴ του. Συνεχίζει ἀδιάφορα τὸ δρόμο του. Μονάχα πού περνάει ἀπὸ στενά, ὅπου δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι καὶ αὐτοκίνητα, σὰν νὰ θέλῃ ν' ἀφυγῇ ἄσκημες συναντήσεις.

—Ἄντε καὶ φτάνουμε!, φωνάζει ἐνθουσιασμένος κάθε τόσο ὁ Γκάφος. Ἄντε καὶ ζυγώνουμε στὸ σπίτι!

Ὑστερα ἀπὸ λίγο ὅμως τὸ σαλιγκάρι σταματᾷ ἀπτόμα. Ἐνὰ ὑψηλὸ μέγαρό ὑπάρχει πρὸ ἐκεῖ. Τὸ Ἔργαστήριο Ἀτομικῶν Ἐρευνῶν. Ὁ μικρὸς ἀραπάκος ἐτοιμάζεται νὰ θυμώσῃ πάλι, ἀλλὰ δὲν προφτίνει. Τὸ ἀπάνω μέρος τοῦ καδουκιοῦ ὅπου κάθεται ἀνοίγει ξαφνικὰ καὶ ὁ Τζιμ Γκάφος τινάζεται ἀνάσκελα στὴ μέσῃ τοῦ δρόμου.

—Σὰ νὰ θυμώσῃ ὁ φιλαράκος!, λέει, καθὼς σηκώνεται καὶ κρατᾷ τὴ μέσῃ του.

Ἀλλὰ πάλι δὲν εἶναι τρόπος αὐτός! Θέλεις, κύριε, νὰ μου πῆς νὰ κατέβω; Νὰ μού τὸ πῆς με εὐγενεια... Ὁχι... Ὁχι... Ὁχι...

Ἡ γλῶσσα του μπερδεύεται, τὰ λόγια του μπερδεύονται, τοῦ κόβεται ἡ ἀναπνοή καὶ τὰ μάτια του γουρλώνουν. Τί εἶναι πάλι αὐτὸ πού βλέπει; Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ καδούκι ξεπετάγονται κάτι μικρὰ ἀνθρωπάκια με προδοσκίδες, μ' ἓνα φωτεινὸ μάτι στὸ κούτελο, πού λάμπει σὰν ἡλεκτρικὸς γλῶμπος, με περίεργα τριγωνικὰ πρόσωπα. Κρατοῦν στὰ χέρια τους κάτι παράξενα πράγματα πού μοιάζουν σὰν πιστόλια.

—Μεγάλε Θεὲ τῶν νέγων! Τί ἄσκημο ὄνειρο βλέπω!, κάνει κλαψιάρικα. Τί εἶναι πάλι αὐτὰ τὰ μικρὰ τερατάκια;

Καὶ πόσα τερατάκια! Ἀμέτρητα! Πῶς χῶρεσαν ὅλα αὐτὰ μέσα στὸ καδούκι τοῦ σαλιγκαριοῦ; Καὶ νὰ συλλογιστῇ κανεὶς πῶς καθόταν τό σην ὥρα ἀμέριμνος ἀπὸ πάντων τους καὶ ταξίδευε ἐνθουσιασμένος!

Καὶ νὰ εἶναι μόνο αὐτό; Νά, τοῦτῃ ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ οἱ δυὸ μεγάλες προδοσκίδες τοῦ σαλιγκαριοῦ, πού ἔχουν στὶς κορυφές τους τὰ δυὸ μάτια, πού σπιθοβολοῦν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα ἀρχίζουν νὰ καίγονται σὰν πυρὸ τεχνήματα καὶ σὲ δυὸ λεπτά μιὰ τεράστια φλόγα τὸ σκεπάζει ὁλόκληρο. Ὑστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς δὲν ὑπάρ-

χει πιά παρὰ μιὰ φούχτα στάχτη στὸ δρόμο.

Ὁ Γκάφας ἔχει στριμωχθῆ σ' ἓναν τοῖχο καὶ τρέμει σὰν ψάρι. Παρ' ὅλο ὅμως ποὺ τρέμει καὶ σπαράζει ἀπὸ τὸ φόβο καὶ χτυποῦν τὰ δόντια του σὰν νὰ βρίσκεται μέσα σ' ἓνα ἠλεκτρικὸ ψυγείο, παρακολουθεῖ μὲ περιέργεια τὰ μικρὰ ἀνθρωπάκια. Εἶναι περισσότερα ἀπὸ ἑκατό. Σκοοπιίζουν καὶ προχωροῦν. Δὲν μιλοῦν, ἀλλὰ ὁ Τζίμ, ὅσο χαζὸς κι' ἂν εἶναι, καταλαβαίνει πὼς συνεννοοῦνται μεταξύ τους μὲ σήματα, κάτι ποὺ θυμίζει τὸν ὀπτικὸ τηλεγράφο, ἀναβοσβύνοντας τοὺς ἠλεκτρικοὺς γλόμπους ποὺ ἔχουν στὸ μέτωπο!

—Περίεργα ὄνειρα, λέει, βλέπω ἀπόψε. Μά... γιὰ στάχ σου!

Τσιμπάει τὸ μπράτσο του μὲ δύναμι. Αἰσθάνεται ἓνα δυνατό πόνο.

—Ὅχι, ἀδερφέ! Δὲν κοιμάμαι, εἶμαι ζύπνιος!

Καὶ ξαφνικά χτυπάει τὸ κούτελό του.

—Μὰ πὼς δὲ τὸ κατάλαβα τόσην ὥρα; Αὐτοὶ πάνε γιὰ τὸ ἐργαστήριο Ἀτομικῶν Ἐρευνῶν.... Νάτοι κιόλας σκαρφαλώνουν στὸν τοῖχο... Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τὸ φίλο μου, τὸν κύριο Μάκ. Κάτι λάκκο ἔχει ἢ φάβα! Πρέπει νὰ ἐπέμβῃ τὸ Γεράκι. Νὰ ποὺ τὸ κατάλαβα! Κι' ὕστερα μὲ λένε χαζὸ καὶ λιχούδη! Ἐμπρός Τζίμ, κάνε τὸ καθήκον σου!

Γλυστράει ἀπὸ τὸν ἔρημο δρόμο καὶ τρέχει μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του. Πρέπει νὰ βρῇ ἀμέσως ἓνα τηλέφωνο...

Γεράκι, ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος, ὁ ὑπερμαστὸς τοῦ Κόσμου

ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ὁ Μάκ Ντάνιν νὰ πλαγιάσῃ, ὅταν παίρνει τὸ τηλεφώνημα τοῦ Τζίμ. Ὁ μικρὸς ἀραπάκος τοῦ λέει ἀπίστευτα πράγματα. Ἐτοιμάζεται νὰ γελάσῃ, ἀλλὰ γίνεται σοβαρὸς ὅταν ἀκούει πὼς ὅλα αὐτὰ γίνονται γύρω ἀπ' τὸ ἐργαστήριον Ἀτομικῶν Ἐρευνῶν.

—Τὸ Γεράκι! Τὸ Γεράκι πρέπει νὰ ἐπέμβῃ ἀμέσως!, τοῦ φωνάζει ὁ μικρὸς ἀραπάκος ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρην τοῦ σύρματος. Σοὺ λέω ἀλήθεια!

—Ἐν τάξει, Τζίμ! ἀπαντάει ὁ Μάκ. Τώρα πῆγαίνε σπíti νὰ κοιμηθῇς καὶ αὐριο ἢ θὰ σὲ δείρω ἢ θὰ σὲ κεράσω ἓνα μεγάλο κομμάτι κέικ!

Ὁ Μάκ Ντάνιν ἀφήνει τὸ ἀκουστικό. Ὅλοι τὸν ξέρουν στὴ Νέα Ὑόρκη τὸν Μάκ, τὸν νεαρώτερο ἀστυνομικὸ ρέπορτερ, ποὺ ἔχει ὡς τώρα ἓνα πλήθος ἀπὸ μεγάλες ἐπιτυχίες. Εἶναι ἓνα γεροδεμένο παλληκάρι δεκαοκτὼ πάνω-κάτω χρονῶν, μὲ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιά καὶ μπλὲ μάτια καὶ μ' ἓνα παιδιάστικο πρόσωπο γεμάτο καλωσύνη καὶ εὐγένεια. Ὅμως τοῦτα τὰ μάτια καὶ τὸ παιδιάστικο πρόσωπο συννεφιάζουν καὶ μαϊά-

ζουν με ούρανό γεμάτο καταιγίδες, όταν ο Ντάνυ μπαίνει στο χορό, κυνηγώντας τους έγκληματίες που θέλουν να βλάψουν την κοινωνία. "Αφοβος και τολμηρός διώκτης του εγκλήματος, δε λογαριάζει ποτέ τη ζωή του όταν είναι να ριχτεί στη σκληρή μάχη. Τότε κανείς δεν μπορεί ν' αντισταθεί μαζί του. Δρά σαν άστραπη και τα χτυπήματά του είναι κεραυνοβόλα. Κανείς όμως δεν ξέρει, εκτός από την μητέρα του, την κυρία Μάργκαρετ, και τον μικρό άραπάκο φίλο του, τον Τζιμ Γκάφα, ότι ο Μάκ Ντάνυ έχει ένα μεγάλο μυστικό και ότι το άφοβο τουτο παλληκάρι είναι ένα και το αυτό πρόσωπο με τό... θρυλικό Γερακι, τον Νέον Ύπεράνθρωπο, που σκορπίζει τον τρόμο σ' όλους εκείνους που ζητούν να βλάψουν και να κάνουν κακό στους ανθρώπους. Οί έφημερίδες γεμίζουν κάθε τόσο από τα κατορθώματα του Γερακιού και τα παιδιά ζηλεύουν τη δύναμή του και την έξυπνάδα του.

Το μεγάλο μυστικό του Μάκ έρχεται από πολύ μακριά. Ο πατέρας του ήταν ένας πολυταξιδεμένος και πολυδιαβασμένος Άμερικανός σφοδρός. Λίγες στιγμές πριν πεθάνει, τον κάλεσε κοντά στο κρεβάτι του και του έδωσε δυο δαχτυλίδια.

—Φόρεσέ τα στο δεξιό σου χέρι, του είπε. Το ένα, όπως βλέπεις, έχει μια μπλε πέ-

τρα και το άλλο μια πράσινη. Κάτω από τις πέτρες αυτές κρύβεται το μεγάλο μυστικό. Μου το έμπιστεύτηκε ένας σοφός ινδιάνος κι' εγώ τώρα, που είναι να πεθάνω, στο έμπιστεύομαι σε σένα. Κάτω από τις πέτρες αυτές, που άνοιγοκλείνουν σαν καπάκια, υπάρχει ένα παράξενο υγρό. Ή μια, ή μπλε πέτρα, κρύβει το υγρό που δίνει δύναμι και σβελτάδα και κάνει εκείνον που το δοκιμάζει άτρωπο από τις σφαίρες, υπεράνθρωπο, ικανό να πραγματοποιήσει τα πιο άπιστευτα πράγματα. Να πετάει στον αέρα, να ταξιδεύει κάτω απ' τη θάλασσα, να φτάνει σαν βολίδα στους πλανήτες, να συντρίβει με μια γροθιά τον πιο χοντρό χάλυβα, να βλέπει μέσα στο σκοτάδι, να ξεπερνάει σε ταχύτητα τον ήχο. Ή άλλη, ή πράσινη πέτρα, κρύβει ένα άλλο υγρό. Μια σταγόνα απ' αυτό ξαναφέρνει τον άνθρωπο στη φυσική του κατάσταση. Στο εργαστήριό μου πίσω απ' τη βιβλιοθήκη μου υπάρχουν δυο μπουκάλια που περιέχουν απ' αυτά τα υγρά. Το μπλε μπουκάλι είναι για τη μπλε πέτρα. Το πράσινο για την πράσινη πέτρα. Μπορείς κάθε τόσο να ξαναγεμίζεις τα δαχτυλίδια. Μ' αυτά μπορείς να περάσης χρόνια όλόκληρα. Γιατί δε χρειάζεται πολύ. Μια άπειροελάχιστη σταγόνα που θ' άγγιξη στη γλώσσα σου είναι αρκετή... Πρέπει μονά-

χα να ξέρης ότι το ύγρο του μπλέ δαχτυλιδιού κρατάει τον άνθρωπο σ' αυτή την υπερφυσική κατάστασι μόνο λίγες ώρες. "Υστερα, χρειάζεται καινούργια σταγόνα για να συνεχίση. Αυτό είναι το μεγάλο μου μυστικό. Και τώρα που το έμαθες κι' έχεις περασμένα στα δάχτυλά σου τα δύο θαυματουργά δαχτυλίδια, θέλω να μου υποσχεθής κάτι: "Ο,τι μονάχα για το καλό της ανθρωπότητας θα χρησιμοποιήσης τη δύναμή σου!...

—Στο υπόσχομαι, πατέρα, είπε ο Μάκ με δακρυσμένα μάτια.

Αυτό το θάνατο του σοφού Ντάνυ πέρασε καιρός και ο Μάκ κράτησε το λόγο του. Με την υπερφυσική δύναμη, που του χαρίζουν τα δύο δαχτυλίδια του πατέρα του, πολεμάει αμείλικτα το έγκλημα κι' έχει γίνει ο φόβος και ο τρόμος των κακούργων της Νέας Υόρκης και του κόσμου ολόκληρου.

Τώρα λοιπόν, που τον τηλεφώνησε ο Τζιμ Γκάφας, ο άραπάκος φίλος του, αυτά τα άπιστευτα πράγματα, ο Μάκ αποφασίζει να κινηθῇ. Φέρνει την μπλέ πέτρα στο στόμα και μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο νοιώθει τα μπράτσα του να γίνονται σαν άτσάλι, το στήθος του να γεμίζει από ένα πρωτοφανέρωτο θάρρος και ολάκερο το κορμί του να τυλίγεται σ' έναν άορατο θώρακα, που τον κάνει άτρωτο στις σφαίρες. Τα ρούχα του

χάνονται και τη θέσι τους παίρνει μιὰ μπλέ φόρμα, που έχει κεντημένο στο στήθος έναν κεραυνό από χρυσόφι, και στους ώμους του κρέμεται μιὰ κόκκινη μπέρετα με μαλαματένια κρόσια. Τώρα είναι το θρυλικό Γεράκι, ο Νέος Υπεράνθρωπος, και κανείς δεν φαντάζεται ότι κάτω από την παράξενη εμφάνισί του χτυπάει η καρδιά του νεαρού και άτρόμητου Μάκ Ντάνυ...

Σηκώνει τὰ χέρια, τινάζει τὰ πόδια και άπογειώνεται σαν βολίδα. Σὲ μισό λεπτό, βρίσκεται ψηλά και ταξιθεύει πάνω άπ' τη Νέα Υόρκη με κατεύθυνσι πρὸς τὸ μέγαρο, όπου στεγάζεται ὁ ἐγκέφαλος τῶν μεγάλων Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων τὸ Ἐργαστήριον Ἀτομικῶν Ἐρευνῶν...

Οἱ Δέκα Μεγάλοι αἰχμαλωτίζονται με ἐπληκτικὸ τρόπο

ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ τῆς "Εφ-Μπι-Αϊ, του περίφημου Ὁμοσπονδιακοῦ Γραφείου Ἐγκληματολογικῶν Ἐρευνῶν, που φρουροῦν τὸ ἐργαστήριον, εἶναι ὠπλισμένοι βαρεῖά. Στὸ βλέμμα τους ὑπάρχει ἡ ἀπόφασι νὰ πεθάνουν παρὰ ν' ἀφήσουν κανένα νὰ περάσῃ, χωρὶς ἐπίσημη ἔγγραφη ἄδεια, τὴν πόρτα τοῦ μεγαλοπρεποῦς αὐτοῦ κτιρίου, όπου οἱ σοφοὶ ἐργάζονται νύχτα μέρα γιὰ τὴν ἀνακάλυψι νέων ὄπλων, που θὰ δώσουν σὲ περίπτωσι ἐνὸς νέου πολέ-

μου τη νίκη στις 'Ηνωμένες Πολιτείες.

Η φρουρά αποτελείται από εκατό περίπου άνδρες. Έκείνοι που έχουν νυχτερινή υπηρεσία κάνουν, τέσσερις-τέσσερις, περιπολίες στο προαύλιο. Πηγαиноέρχονται, κουβεντιάζοντας, αλλά έχουν πάντα τα μάτια ανοιχτά και όρθα τ' αϋτιά τους. Στον πρώτο ύποπτο θόρυβο ή στην πρώτη ύποπτη σκιά που θ' αντιληφθούν, θα σημάνουν συναγερμό και άμέσως ολόκληρη η φρουρά θα βρεθεί στο πόδι, έτοιμη ν' αντιμετωπίσει με φωτιά και μολύβι εκείνους που θα τολμήσουν να πλησιάσουν...

Όλα τὰ έχουν λογαριάσει. Εκείνο μόνο που δε μπορούν να φαντασθούν είναι ότι υπάρχουν μερικά παράξενα όντα, κάτι μικρά τερατάκια με μια μακρὰ προδοσκίδα και μικρούς ηλεκτρικούς γλόμπους στο μέτωπο του τριγωνικού τους μούτρου, που γλυστρούν σαν φαντάσματα στο σκοτάδι, αποφασισμένα να κάνουν απόψε κάτι, γ.α. τὸ όποιο θα μιλήσει αύριο όλοι οί ασύρματοι του κόσμου.

Πραγματικά αυτή τη ώρα αρχίζουν να σκαρφαλώνουν στον μαντρότοιχο και να πεδούν ένα - ένα στον περίβολο των έργασιών των τα περίεργα πλάσματα. Τώρα, τὰ ηλεκτρικά τους μάτια είναι σβυστά και είναι αδύνατο να διακρίνη κανείς την παρουσία τους μέσα στη νύχτα...

Ξαφνικά, ένας από τους

άντρες της φρουράς, καθώς μιλάει με τους συντρόφους του, νοιώθει ένα έλαφρό τσίμπημα στο χέρι. Είναι σά να τον άγκύλωσε ή μύτη μιας έελόνας. Την ίδια στιγμή, κι' οί άλλοι τρεις της περιπόλου αισθάνονται ένα παρόμοιο τσίμπημα.

—Μά τί διάβολο συμβαίνει; ρωτάει ό ένας καθώς τρίβει τὸ χέρι του. Από πότε άρχισαν να κυκλοφορούν κουνούπια εδώ μέσα; Κάτι με τσίμπησε...

—Περίεργο! Τὸ ίδιο συμβαίνει και σε μένα!, λέει ό άλλος.

—Και σε μένα!

—Και σε μένα!

Λένε οί τρεις και ό τέταρτος και άπότομα ένα παράξενο μούδιασμα άπλώνεται σε όλακερο τὸ κορμί τους, φέρονοντάς τους μια γλυκειά νάρκη. Μία νάρκη, που στην άρχή παραλύει τη φωνή κι' ύστερα κάνει την καρδιά να σταματάει. Είναι οί πρώτοι νεκροί!

Μισό λεπτό άργότερα, τὰ τερατάκια με τίς προδοσκίδες πυροβολούν με τὰ περίεργα πιστόλια που κρατάνε και τους τέσσερις άντρες μιας άλλης περιπόλου, που έρχονταν από τὸ πίσω μέρος της αϋλής. Κάτι άόρατες άκτίνες φεύγουν, χωρίς κανένα θόρυβο, από τίς κάννες των πιστολιών και οί φρουροί αισθάνονται τὸ ίδιο έλαφρό τσίμπημα και νοιώθουν τη γλυκειά νάρκη που φέρνει τὸ θάνατο να τους κυριεύη.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσερις ὅμως ἄντρες τῆς "Εφ-Μπι-Αϊ, πρὶν σωριασθῇ στὸ ἔδαφος, πιέζει τὴν σκανδάλη τοῦ ὅπλου του καὶ πυροβολεῖ. Ἡ ἐκπυροσκόρπησι θρυμματίζει τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας καὶ ξυπνάει τὴν ὑπόλοιπη φρουρά. Ἀκούγονται φωνές καὶ ποδοβολητὰ καὶ οἱ μεγάλοι περιστροφικοὶ προβολεῖς ἀσφαλείας ἀνάβουν κι' ἀρχίζουν νὰ ρίχνουν δέσμες φωτὸς σ' ὅλα τὰ γύρω....

Τὰ μικρὰ τερατάκια σασσιμένα τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὴν ἀρχή, μὰ λίγο ἀργότερα ξαναβρίσκουν τὴ συνοχή τους καὶ σκορπίζουν πάλι με κεραυνοβόλο ταχύτητα τὶς θανατηφόρες ἀκτίνες τῶν πιστολιῶν τους.

—Θεέ μου! Τί ἀπαίσια καὶ ἀποκρουστικά ζῶα εἶναι αὐτά; ξεφωνίζει ἕνας φρουρὸς πού τὰ θλέπει πρῶτος. Βαρᾶτε στὸ ψαχνό.

Τὰ αὐτόματα στὰ χέρια τῶν ἀνδρῶν τῆς "Εφ-Μπι-Αϊ ἀρχίζουν νὰ ξερνοῦν φλόγες καὶ κατὰ σίδηρο. Μὰ οἱ σφαῖρες δὲν ἐνοχλοῦν τὰ μικρὰ τερατάκια. Τὰ βλήματα, πού πέφτουν βροχή ἀπάνω τους, χτυποῦν μὰ δὲν τρυποῦν τὸ χοντρὸ πετσί τους. Γλυστροῦν καθὼς τὰ ἀγγίζουν καὶ πηγαίνουν χαμένες.

Ἀπεναντίας, οἱ ἀκτίνες τοῦ θανάτου, πού φεύγουν ἀπὸ τὰ δικά τους πιστόλια, κάνουν θραῦσι στὴ φρουρά. Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο, οἱ γενναῖοι ὑπερασπιστὲς νοιώθουν κάποιο τσίμπημα, κυρι-

εῦνται ἀπὸ μιὰ γλυκεῖα νάρκη, παραλοῦν καὶ πεθαίνουν μὲ φριχτοὺς πόνους σὸν νὰ ψήνωνται μέσα σὲ μιὰ μεγάλη φωτιά! Σὲ λίγο ὅλο τὸ προαύλιο εἶναι γεμάτο πτώματα!

Τώρα, τὰ τερατάκια μὲ τὶς προβολίδες ἀνασυντάσσονται καὶ προχωροῦν πρὸς τὴν κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ μεγάρου. Πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴ μεγάλη πόρτα, μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν διασκεψεων, συνεδριάζουν οἱ δέκα μεγάλυτεροι ἀτομικοὶ ἐπιστήμονες τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἀνταλλάσσουν τὶς γνώμες τους γιὰ τὴν καινούργια μέθοδο διασπάσεως τοῦ κοβαλτίου.

Μερικὰ τερατάκια προχωροῦν μπροστὰ ἀπ' τ' ἄλλα καὶ μὲ πηδηχτὰ βήματα, πού θυμίζουν πολὺ τὶς κινήσεις μεγάλου βατράχου, φτάνουν στὴν πόρτα κρατώντας ἕνα μικρὸ παράδοξο μηχανήμα. Τὸ προσαρμόζουν στὴν κλειδαριὰ καὶ σὲ λίγο ὁ δρόμος εἶναι ἀνοιχτός. Τώρα, ἀρχίζει τὸ κυριώτερο μέρος τῆς ἐπιχειρήσεως: Ἡ ἀπαγωγὴ τῶν δέκα Μεγάλων Σοφῶν! Μέσα στὴν αἴθουσα τῶν διασκεψεων ἀκούγεται μιὰ βραχνὴ φωνή, πού φαίνεται νὰ προέρχεται ἀπὸ ἕνα ἀόρατο μεγάρων:

— Προσοχή! Προσοχή! Σὰς μιλάει ὁ φὸν Στροχαΐτερ. Σὰς μιλάει ὁ φὸν Στροχαΐτερ, ὁ "Ἀρχων τοῦ Κόσμου! Αὐτὴ τὴ στιγμή μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς μου

στρατιώτες σάς έχουν κυκλώσει. Είστε αιχμάλωτοί μου και τίποτα πιά δε μπορεί να σάς σώση! Παραδοθήτε χωρίς αντίστασι και ακολουθή-

Τὰ ἀνθρωπάκια ἄρχισαν νὰ τὸν χτυποῦν μὲ τὶς προβοσκίδες τους!

στε τους, ἂν ἀγαπᾶτε ἀκόμα τὴ ζωὴ σας. Δὲν ἔχετε νὰ πάθετε κανένα κακό. Ἀκολουθήστε τους! Διαφορετικά θὰ πεθάνετε μὲ τὸν πιὸ φριχτὸ θάνατο! Προσοχή! Προσο-

χή! Σὰς μιλάει ὁ "Ἀρχων τοῦ Κόσμου ὁ φὸν Στροχάϊτερ! "Ἄν εἰσθε λογικοὶ θ' ἀκούσετε τὶς συμβουλές μου... Σὰς περιμένω...

Οἱ δέκα μεγαλύτεροι ἐπιστήμονες τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν κυττάζουν γύρω τους ξαφνιασμένοι. Τὰ πρόσωπά τους εἶναι χλωμά. Ἀπὸ πού ἦρθε αὐτὴ ἡ ἀπόκοσμη φωνὴ πού ἀπειλεῖ καὶ διατάζει;

Ἡ συζήτησι γιὰ τὸ κοβάλτιο ἔχει μείνει στὴ μέση καὶ ἐτοιμάζονται νὰ σηκωθοῦν. Μὰ τούτῃ ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ βλέπουν νὰ ὀρמוῦν μέσα στὴν αἴθουσα ἀπ' ὅλες τὶς μεριές τὰ μικρὰ τερατάκια μὲ τὶς προβοσκίδες καὶ νὰ τοὺς κυκλώνουν.

—Αὐτὸ εἶναι φοβερό!, φωνάζει ὁ δόκτωρ Τάρνεϋ, ὁ διάσημος χημικός, ἀγανακτισμένος. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ φὸν Στροχάϊτερ πού μπορεί νὰ φοβερίζει; Ὅχι. Δὲν πρέπει νὰ παραδοθούμε!

Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως ἔρχεται σὰν ἀπάντησι ἓνας περιεργὸς θόρυβος. Ἀκούγεται ἓνα «φσσσσ...» καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα γίνεται ἀποπνιχτική. Ἐνα ἀπὸ τὰ τερατάκια κρατᾷ μιὰ συσκευή πού στὴν ἄκρῃ του ὑπάρχει ἓνας σωλήνας. Ἀπ' τὸν σωλήνα αὐτὸν βγαίνει ἓνα εἶδος φιλῆς βροχῆς πού ραντίζει ὅλα τὰ γύρω καὶ οἱ Δέκα Μεγάλοι ἀρχίζουν νὰ ἀσφυκτιοῦν...

—Τώρα εἰστε ἀιχμάλωτοί μου!, ἀκούγεται σὰν καγχασμός ἀπὸ τὸ ἀόρατο μεγάλωνο ἢ βραχνὴ φωνῇ τοῦ φὸν

Στροχάιτερ. Σὰς περιμένω...
Σὲ λίγο θὰ χάσετε τὶς αἰσθή-
σεις σας καὶ ἡ θέλησί σας
θὰ ἐκμηδενισθῇ.

Τὸ χαλύβδινο τέρας
γάνει πάλι τὴν ἐμφάνι-
σί του

ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ φτάνει πάνω
ἀπὸ τὸ κτίριο τοῦ Ἔργα
στηρίου Ἀτομικῶν Ἐρευνῶν
τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού οἱ δέ-
κα διασημότεροι ἀτομικοὶ ἐ-
πιστήμονες μὲ βλέμμα ἀπλαν-
νές, σὰν νευρόσπαστα, χω-
ρὶς καμμιὰ δύναμι ἀντιστά-
σεως, κυκλωμένοι ἀπὸ τὰ μι-
κρὰ τερατάκια μὲ τὶς προβο-
σκίδες, βγαίνουν στὸ προαύ-
λιο.

— Ὁ Τζὶμ Γκάφας λοιπὸν
δὲν ὄνειρεύτηκε!, λέει καθὼς
κυντάζει μὲ κατάπληξι τὸ θέ-
αμα. Ἡ αὐλὴ εἶναι στρωμένη
μὲ πτώματα. Ἐδῶ ἔγινε μα-
κελλεῖο! Καὶ οἱ κορυφαῖοι
τῆς ἐπιστήμης ὁδηγοῦνται
σὰν πρόβατα γιὰ σφαγὴ ἀπὸ
τοὺς μικροὺς αὐτοὺς νάνους
μὲ τὰ τριγωνικὰ πρόσωπα
καὶ τὶς προβοσκίδες! Εὐτυ-
χῶς ὑπάρχει ἀκόμα καιρὸς.

Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος
ξέρεي τί πρέπει νὰ κάνῃ. Με-
μιάν ἀπότομη κλίσι βουτάει
μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω
σὰν ἀστραπὴ καὶ πέφτει ἀ-
νάμεσα στὸν κλοιὸ πού ἔχουν
σχηματίσει γύρω ἀπὸ τοὺς
αἰχμαλώτους τοὺς τὰ τερατά-
κια. Μ' ἓνα ἰσχυρὸ λάκτισμα
τινάζει δέκα ἀπ' αὐτὰ στὸν
ἀέρα καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ
γροθιές του ἀρχίζουν νὰ δου-
λεύουν γοργά. Τὰ χέρια του

χτυποῦν ἀπάνω σὲ γλοιώδη
σώματα πού εἶναι παγωμέ-
να, χωρὶς ἴχνος θερμότητας,
καὶ τινάζονται πρὸς τὰ πῆ-
σω, σὰν νὰ πέφτουν σὲ χον-
δρὸ λάστιχο. Ἐχουν κάτι τὸ

Τὸ συρμάτινο δίχτυ ἀνέβασε ψη-
λὰ τὸν αἰχμάλωτο Ὑπεράν-
θρωπο!

φριχτὸ καὶ τὸ συχαμερὸ μα-
ζί αὐτὰ τὰ γυαλιστερά κορ-
μιά.

Στὴν ἀρχὴ τὰ τερατάκια
ξαφνιαζόνται ἀπὸ τὴν ἄγρια
καὶ ἀπροσδόκητὴ ἐπίθεσι τοῦ

Γερακιού. Τὰ ηλεκτρικά μάτια - λαμπιόνια που έχουν στο μέτωπο ανάδοσθύνουν τρομαγμένα και κάτι βρυχηθμοί μπερδεμένοι με άκατανόητες λέξεις βγαίνουν σφυρίζοντας απ' τις προβοσκίδες!

Ύστερα μοιράζονται στα δύο. Οί μισοί νάνοι παρασύρουν μαζί τους τους άνικανους να άμυνθούν αϊχμαλώτους τους. Οί άλλοι μισοί κάνουν μιá λύσσασμένη επίθεσι έναντίον του Νέου Ύπερανθρώπου. Οί προβοσκίδες τους χτυπούν με δύναμη στο πρόσωπο τὸ Γεράκι. Μερικά απ' τὰ τερατάκια έχουν γατζωθή κιόλας άπάνω του. Πιάνονται με τὰ γαρφά νύχια τους άπό ταντού προσπαθώντας να τὸν ρίξουν καταγής, να τὸν ξεσκίσουν. Άλλοι τὸν στέλνουν με τὰ πιστόλια τους άχτίνες έα νάτου...

Τὸ Γεράκι νοιώθει δυνατότασιμπίματα σ' ολόκληρο τὸ κορμί, μὰ οί άχτίνες δέ μπορουν να τὸν κάνουν κακό. Δέν τὸν κάνουν κακό και τὰ χαλύδδινα μπράτσα του τινάχοντας πρὸς όλες τις κατευθύνσεις. Οί γροθιές του τώρα σημαδεύουν τὰ ηλεκτρικά μάτια. Καταλαβαίνει ποιὸ είναι τὸ τρωτὸ σημεῖο σ' αὐτοὺς τοὺς νάνους. Κάθε λαμπιόνι που συντρίβεται βγάξει ένα δυνατό σφύριγμα σαν σειρήνα συναγερμοῦ και τὸ μικρὸ τερατάκι κυλιέται αναίσθητο στο χῶμα. Σε λίγο θά έχη τελειώση μαζί τους και θά τρέξη ν' άπελευθερώση τοὺς αϊχμαλώτους έπιστήμονες,

που έξακολουθοῦν να άπομακρύνωνται κυκλωμένοι άπό τὰ παράξενα αὐτὰ πλάσματα με τὰ τριγωνικά πρόσωπα και τις προβοσκίδες πρὸς τὴν έξοδο τῆς αὐλῆς.

Ξαφνικά, τὸ Γεράκι σταματάει να χτυπάει. Κάτι σκοτεινὸ ξεχωρίζει στὸν οὐρανό. "Ένα μεγάλο χαλύδδινο τέρας, που έχει τὸ σχήμα ενός χοντροῦ πούρου, κατεβαίνει άπό ψηλά άργά σαν να θέλη να προσγειωθῇ εκεί κάπου κοντά!

—Τὸ χαλύδδινο τέρας που είδε ὁ κάπταιν Κάρβεϋ στὸν κόλπο τῆς Άλάσκας!, ξεφωνίζει. Τὸ χαλύδδινο τέρας!..

Καί, καθὼς τὸ μυαλό του δουλεύει γοργά, καταλαβαίνει. Στὸ χαλύδδινο αὐτὸ πούρο, που ταξιδεύει στὸν όέρα, πρόκειται να μεταφερθοῦν οί αϊχμαλώτοι. Δέν έπεσε έξω. "Ύστερα άπό μερικές στιγμές ἡ κοιλιὰ τοῦ παράξενου αὐτοῦ άεροπλοίου άνοίγει και ένα τεράστιο δίχτυ άπό μεταλλικὸ σύρμα, ένα είδος διχτυωτοῦ σακκου, κατεβαίνει στο έδαφος. Οί μικροί νάνοι με βιαστικές κινήσεις ριχνουν μέσα σ' αὐτὸ τοὺς δέκα έπιστήμονες, γατζώνονται κι' αὐτοί και τὸ δίχτυ άρχίζει να άνεβαίνει.

Τώρα, τὸ Γεράκι δέν θέλει να παλαίψη πιά. Πέντε απ' τοὺς νάνους έχουν σκαρφαλώσει στο σδέρκο του. Τέσσερις κρέμονται στ' αὐτιά του, δύο σε κάθε αὐτί. Είκοσι έχουν τυλιχτῇ στα πόδια του και οί ύπόλοιποι, χρησιμοποιώντας

τις προδοσκίδες τους σάν σι
δερένιες θηλειές γύρω απ' τα
μπράτσα του, αγωνίζονται να
τον ανατρέψουν.

Τά μικρά αυτά τερατάκια
έχουν μιὰ τρομερή δύναμη,
πού δύσκολα μπορεί νὰ τῇ
φανταστῇ κανεὶς! Σιγά - σι-
γά, τὸ Γεράκι παύει ν' ἀντι-
στέκεται καὶ σὲ μιὰ στιγμή
ἀνατρέπεται καὶ πέφτει ἀνά-
σκελα στὸ ἔδαφος. Κάτι ἁ-
ναρθρὲς κραυγὲς θριάμβου,
πού βγαίνουν ἀπὸ τὶς προδο-
σκίδες, γεμίζουν τὸν ἀέρα.
Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος εἶναι
χλωμὸς καὶ φαίνεται πολὺ
κουρασμένος. Τὸ βλέμμα του
εἶναι γεμάτο ἀπελπίσις. "Ε-
χασε κι αὐτὸς κάθε δύναμη
θελήσεως. Εἶναι ἀνίκανος ν'
ἀντισταθῇ. Οἱ σταγόνες τῆς
βροχῆς πού ναρκώνουν μπη-
καν μὲ τὴν ἀναπνοὴ στὸν ἁ-
κατάβλητο ὀργανισμό του καὶ
παρέλυσαν τὴν ἰσχυρά του θέ-
λησι. Θ' ἀκολουθήσῃ λοιπὸν
κι' αὐτὸς τὴν τύχη τῶν ἄλ-
λων αἰχμαλώτων. Ἐνα και-
νούργιο δίχτυ κατεβαίνει ἀ-
πὸ τὸ ἀεροπλάνο. Τά μικρά
τερατάκια, ἐνθουσιασμένα
γιά τὴν ἐπιτυχία τους, τὸν
φορτῶνουν στὸ δίχτυωτὸ σακ-
κί, μπαίνουν κι' αὐτὰ μέσα
καὶ τὸ Γεράκι αἰσθάνεται
πῶς τὸν ἀνεβάζουν ψηλά.
Φαίνεται ἀναίσθητος ὁ Νέος
Ὑπεράνθρωπος. Ἐνας ὅμως,
πού θὰ πρόσεχε λίγο περισ-
σότερο, θὰ ἑβλεπε ἕνα αἰνιγ-
ματικὸ χαμόγελο στὸ πρόσω-
πό του.

Τὸ Γεράκι ἔχει ἕνα τολμη-
ρὸ σχέδιο στὸ μυαλό του...

Τὸ Γεράκι, αἰχμαλώτης,
μέσα στὸ ἀλλόκοτο ἱε-
ρόλοιο

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ βέβαια τόσο
μεγάλο τὸ ἀεροπλοιο ὅσο
τὸ περιέγραψε ὁ πλοίαρχος
Κάρβεϋ. Τὸ μήκος του εἶναι
ζήτημα ἂν ξεπερνᾷ τὰ δια-
κόσια μέτρα. Εἶναι ὅμως ἄρ-
κετὰ ἄνετο κι' ἔχει ἕνα σωρὸ
παράδοξα μηχανήματα, πη-
δάλια καὶ ἀεροστροβίλους,
πού δίνουν τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς
ἱπταμένου ἐργοστασίου. Οἱ
μικροὶ νάνοι πηγαινοέρχον-
ται ἐλεύθερα ἐδῶ μέσα, μι-
λοῦν σὲ μιὰ γλῶσσα, πού δὲν
τὴν καταλαβαίνει κανεὶς, καὶ
ἐκτελοῦν διάφορους χειρι-
σμούς.

Οἱ ἔντεκα αἰχμαλῶτοι, οἱ
Δέκα Μεγάλοι καὶ τὸ Γεράκι,
κλείστηκαν σ' ἕνα διαμέρι-
σμα, πού βρίσκεται στὸ πί-
σω μέρος τοῦ χαλύβδινου πού-
ρου, καὶ εἶναι ἀμίλητοι. "Ο-
λοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Γεράκι, εἶ-
ναι ναρκωμένοι καὶ δὲν ἔχουν
συναίσθησι τῆς δύσκολης θέ-
σης τους οὔτε καταλαβαίνουν
πού βρίσκονται. Ὁ Νέος Ὑ-
περάνθρωπος ὅμως ἔχει τὰ
μάτια ἀνοιχτὰ τώρα πού δὲν
τὸν βλέπει κανεὶς καὶ δὲν ὑ-
πάρχει λόγος νὰ προσποιεῖ-
ται, καὶ τ' αὐτὶ του στημένο.
Καταλαβαίνει πῶς τὸ χαλύβ-
δινο τέρας ἀνεβαίνει ὅλο καὶ
πιο ψηλά. Δίνει τὰ παραγ-
γέλματα, πού διαδιδάσκονται
μὲ μεγάλῳνο στὸ πλήρωμα,
καὶ ἔχει τὴν αἴσθησι πῶς τα-
ξιδεύουν τώρα στῇ στρατό-
σφαιρα. Αὐτὸ γίνεται σὲ λί-

γο φανερό όταν αρχίζει να διοχετεύεται στο διαμέρισμα όπου βρίσκονται κλεισμένοι οι αιχμαλώτοι όζυγόνο από κάποιο σωλήνα που υπάρχει στην όροφή...

Από ένα μικρό παράθυρο της πόρτας, στεγανά κλεισμένο με χοντρό μιγλέ κρύσταλλο, τὸ Γεράκι, πού τὸ βλέμμα του έχει τὴ δύναμη νὰ διακρίνῃ καὶ τὸ πιὸ μικροσκοπικὸ ἀντικείμενο μέσα στὸ ἀδιαπέραστο σκοτάδι, μπορεῖ νὰ παρακολουθῇ τί γίνεται μέσα στὸ ἀερόπλοιο χωρίς νὰ τὸν ἀντιλαμβάνονται. Καὶ τώρα γιὰ πρώτη φορά βλέπει πὼς δὲν εἶναι τὰ τερατάκια μὲ τὶς προβοσκίδες πού διευθύνουν τὸ σκάφος. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι μὲ στολὲς ἀξιώματικῶν του ναυτικού πού διατάζουν κι' ἐκεῖνα ἐκτελοῦν. "Ενας ἀπ' τοὺς ἀξιώματικούς μὲ γκρίζα μαλλιά φαίνεται πὼς εἶναι ὁ κυβερνήτης, γιατί ὅλοι στέκουν προσοχή ὅταν θέλουν νὰ τοῦ μιλήσουν. Τὰ πιλικία τους ἔχουν ἕνα περίεργο σύμπλεγμα γιὰ κορώνα, πού δὲν τὸ ἔχει ξαναδῆ ἄλλη φορά τὸ Γεράκι. Εἶναι ἡ σφαῖρα τῆς Γῆς καὶ γύρω τῆς κυλουργισμένο ἕνα φίδι. Ὁ κυβερνήτης κι' ἕνας νεαρὸς ἀξιώματικὸς πηγαينوέρχονται καὶ μιλοῦν.

—Ὁ ἀρχηγὸς θὰ ἐνθουσιαστῇ, λέει ὁ νέος, πού μαζί μὲ τοὺς ἄλλους τοῦ πάμε καὶ τὸν Νέον Ὑπεράνθρωπο. Εἶναι ὁ μόνος πού φοβότανε

πὼς μπορούσε νὰ τοῦ χαλάσῃ τὰ σχέδια. Ἡ ἀναισθητικὴ ὅμως βροχή τὸν κανόνισε κι' αὐτὸν μιὰ χαρά. Τώρα δὲν θὰ μπορεῖ νὰ κοκορεῖται! Εἶδες πὼς ἔγινε σὰν ἄρνάκι; Τώρα θὰ χρειαστῇ ἄλλες δέκα ὥρες ὅσο νὰ συνέλθῃ. Στὸ μεταξύ θὰ ἔχουμε φτάσει στὴ βάση μας.

Τὸ Γεράκι ἀκούει καὶ χαμογελάει. Δὲν ἔφτασε ἀκόμα ἡ ὥρα νὰ δοκιμάσουν τὸ ἀτσάλι τῆς γραθιάς του. Πρέπει νὰ κἀνῃ ὑπομονή. Ἐκεῖνο πού τὸν ἐνδιαφέρει, πρὶν ἀπ' ὅλα, εἶναι νὰ καταλάβῃ πρὸς τὸ παρὸν τοὺς σκοποὺς τους κι' ὕστερα νὰ μάθῃ ποιὲς σατανικὲς δυνάμεις κούβονται πίσω ἀπ' αὐτοὺς. Ἀλλωστε αὐτὸς εἶναι κι' ὁ λόγος πού δέχτηκε νὰ αἰχμαλωτισθῇ.

—Ἄν μιλήσουν οἱ αἰχμαλώτοι καὶ ὁ φὸν Στροχάιτερ μάθῃ τὸ μυστικὸ τοῦ κοβαλτίου, λέει ἐκεῖνος πού φαίνεται κυβερνήτης, ὅλα θὰ τελειώσουν πολὺ σύντομα καὶ πραγματικὰ ὁ ἀσχηγὸς θὰ γίνῃ Ἀρχοντας τοῦ Κόσμου... Πολὺ φοβάμαι ὅμως ὅτι θὰ δυσκολευτῇ κάπως, γιατί ὅλοι οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι πεισματάρηδες καὶ γίνονται μουγκοὶ ὅταν δὲν θέλουνε νὰ μιλήσουν.

—Ὁ Στροχάιτερ ἔχει τὰ μέσα νὰ τοὺς λύσῃ τὴ γλῶσσα! "Ὅσο γι' αὐτό, μὴ φοβάσαι. κυβερνήτα...

Τὸ Γεράκι δὲ μπορεῖ ν' ἀκούσῃ περισσότερα, γιατί οἱ δυὸ ἄντρες ἀπομακρύνονται

και δίνουν καινούργιες διαταγές στο πλήρωμα. Έχει μάθει όμως κάτι σπουδαίο. Υπάρχει κάποιος που ενδιαφέρεται, για τα πειράματα που γίνονται στις Έγκωμένες Πολιτείες για την κατασκευή της βόμβας κοβαλτίου. Κι αυτός ο κάποιος είναι ένας φόν Στροχάιτερ, Γερμανός σίγουρα όπως φανερώνει το «φόν» που προηγείται του ονόματός του, που επιδιώκει να γίνη άρχοντας του κόσμου, χρησιμοποιώντας για τα έγκληματικά του σχέδια αυτά τα παράξενα πλάσματα με το γλοιώδες πετσί και τις προβοσκίδες που έχουν μια καταπληκτική δύναμη.

—Είμαι πολύ περίεργος να γνωρίσω τη φάτσα σου, φόν Στροχάιτερ, λέει μονολογώντας ο Νέος Υπεράνθρωπος. Τότε θα δούμε αν θα μπορέσης να κερδίσης το σατανικό παιχνίδι σου!

Την ίδια στιγμή, καταλαβαίνει πως το αερόπλοιο παίρνει μίαν απότομη κλίση, αφήνοντας ένα όξυ σφύριγμα, και κατηφορίζει από το μεγάλο ύψος όπου βρίσκεται. Ξί-ναι φανερό πως ετοιμάζεται να προσγειωθή. Αύτη όμως ή προσγειώσις... δεν είναι προσγειώσις, αλλά προσθαλάσσις. Το μεγάλο χαλύβδινο πούρο χάνει σιγά - σιγά την κλίση που έχει, ξανάσχεται στην κανονική γραμμή πλεύσεως και άκουμπάει βαρεία στο νερό. Ακούγεται τώρα καθαρά ο παφλασμός των κυμάτων. Το μεγάλο αε-

ροσκάφος σκαμπανεβάζει για μερικά λεπτά σαν ένα συνηθισμένο πλοίο που πέφτει σε τρικυμία. Ύστερα αρχίζει η λειτουργία των μηχανημάτων απορροφήσεως και το νερό μπαίνει με φούρια στις στεγανές αποθήκες του υγρού έρματος. Το χαλύβδινο πούρο βυθίζεται. Το σκαμπανεβάσμα σταματάει και τώρα ταξιθεύει σαν υποβρύχιο στο βάθος της θάλασσας.

—Είμαι περίεργος να δω που θα καταλήξη αυτό το ταξιίδι, λέει το Γεράκι.

Αφήνει το παράθυρο με το μπλε κρύσταλλο και κάθε-ται κάπου. Μια παράξενη νύστα τον κυριεύει...

Ο Μάξ Ντάνν, ο δημοσιογράφος, βόισκε-ται σε τρομερό ζινδντο

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩ-ΠΟΣ ξυπνάει απότομα. Κάποιος του δίνει μια γερή κλωτσιά κι' αισθάνεται ένα δυνατό πόνο στα νεφρά. Ά-νοίγει τα μάτια του, τὰ τρί-βει και βλέπει μπροστά του μια άξυριστη φάτσα με στο-λή ναυτη να τον κυττάξη πε-ρίεργα.

—Ποιός είναι αυτός; ρω-τάει ο ναύτης κάποιον άλ-λον που βρίσκεται δίπλα του. Θαρρώ πως δέκα ήσαν το όλον οι αίχμάλωτοι. Τώρα τους βγάζω έντεκα. Δεν πι-στεύω αυτό το μωρό να είναι άτομικός έπιστήμονας...

—Λέιπτε κείνος με τα πα-λιατσίστικα, λέει ο άλλος. Τί απόγινε αυτός με τη μπλέ

φόρμα και την κόκκινη μπέρτα;

—Αυτό είναι παράξενο!, αποκρίνεται ο πρώτος και ξυνει το κεφάλι του.

Το Γεράκι άκουει τις κουβέντες τους κι' αισθάνεται ένα δυνατό πυρετό σ' ολόκερο το κορμί. Κυττάζει τον έναυτό του. Έχει ξαναγίνει πάλι ο νεαρός Μάκ Ντάνυ, ο αστυνομικός ρεπόρτερ με το σπορ κουστούμι και το παιδιαστικό πρόσωπο. Ρίχνει μια ματιά στο ρολόι του και δαγκώνει τα χείλια. Την έπαθε! Πόσες ώρες κοιμήθηκε; Πρέπει να κοιμήθηκε αρκετά, γιατί το υγρό του μπλε δαχτυλιδιού έχασε την ενέργειά του και ο Νέος Υπεράνθρωπος ξαναγύρισε στη φυσική του κατάσταση. «Το υγρό του δαχτυλιδιού με την μπλε πέτρα έχει τη δύναμη να σε κρατάει σ' αυτή την υπερφυσική κατάσταση, του είχα πη ό πατέρας του, τέσσερις ή το πολύ πέντε ώρες. Ύστερα χρειάζεται μια καινούργια σταγόνα για να συνεχίσεις... Φυσικά, το ήξερε πολύ καλά αυτό, αλλά εκείνη ή δυνατή νύστα που τον έπιανε όταν το σκάφος ταξίδευε κάτω απ' την επιφάνεια της θάλασσας, τον έκανε να το ξεχάσει. Νά κάτι που τον έφερνε σε δύσκολη θέση!...

— Άντε, λοιπόν, κουνήσου!, του φωνάζει ο ναύτης με το αξύριστο μούτρο. Δεν πιστεύω να θέλεις να κοιμηθείς ακόμα! Φτάσαμε!... Έμεινες τελευταίος...

— Δεν τον βλέπεις; του λέει ο άλλος. Είναι ακόμα ναρκωμένος από το αναισθητικό αέριο...

Ο Μάκ δεν τον άκουει. Προσπαθεί τώρα να φέρη την μπλε πέτρα του δαχτυλιδιού στο στόμα. Μά ό ένας ναύτης του πιάνει το χέρι.

— Χμ! Φοράς και ωρύχια δαχτυλίδια, βλέπω! Φέρτα εδώ! Έκεί που θα πιάς δεν σου χρειάζονται...

Μια δυνατή άτονία τον πνίγει. Είναι οί τρεις τους μόνοι στο στενάχωρο αυτό διαμέρισμα του αεροσκάφους. Οί άλλοι δέκα έπιστήμονες έχουν μεταφερθή έξω, ενώ ο Μάκ κοιμόταν ακόμα. Είναι μονάχος με τους δυο ναύτες, που φαίνονται χειροδύναμοι και που σίγουρα δε μπορεί να τα βάλη μαζί τους στην κατάσταση που βρίσκεται. Έκείνος που του σφίγγει το χέρι προσπαθεί τώρα να βγάλη από τα δάχτυλά του τα δυο θαυματοργά δαχτυλίδια, που κρύβουν το μεγάλο μυστικό του. Τα δαχτυλίδια όμως δεν βγαίνουν...

—Θα χρειαστή να σου κόψω τα δαχτυλα, λέει ο ναύτης. Να με συμπαθας. Μά με τα δαχτυλίδια αυτά πιάνω κάμποσα δολάρια. Ό αρχηγός δε θα στεναχωρηθή και πολύ αν ένας απ' τους αιχμαλώτους του έχει όχτώ αντί δέκα δάχτυλα....

Ένα άπαίσιο γέλιο σχεδίαστηκε στο πρόσωπό του και βγαίνει ένα κοφτερό σουγιά από την τσέπη του.

— Μιά στιγμή!, λέει ο Μάκ Ντάνυ και για πρώτη φορά στη ζωή του τρέμει. Θά σ'αξ τὰ δώσω, μόνος μου... 'Εγώ μπορώ νὰ τὰ βγάλω ἀπ' τὰ δάχτυλά μου.

— Γιά νὰ δούμε ἂν θὰ μπορέσης, κάνει ἐκεῖνος καὶ τοῦ ἀφήνει τὸ χέρι. Κάνε μονάχα σύντομα γιατί μὰς περιμένουν...

Τοῦ ἀφήνει τὸ χέρι. Μέσα σ' ἓνα χιλιοστό τοῦ δευτερολέπτου πρέπει νάχη τελειώση. Ἡ ζωή του καὶ μαζί οἱ ζωές ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων κρέμονται ἀπὸ μιὰ κλωστή. Προσποιεῖται πῶς θέλει νὰ βγάλῃ τὰ δαχτυλίδια. Δείχνει τὴν καλὴ του θέλησι. Οἱ δύο ναῦτες τὸν παρακολουθοῦν. Δὲν μποροῦν νὰ φαντασθοῦν τί τοὺς περιμένει. Καὶ ὁ Μάκ Ντάνυ κάνει μιὰ κίνησι ἀπελπισίας. Φέρνει στὸ στόμα τὸ δαχτυλίδι μὲ τὴν ἱπλὲ πέτρα...

— Ἀργεῖς πολὺ!, τοῦ λέει βραχνὰ ὁ ναύτης μὲ τὸ μαχαίρι. Οὔτε μὲ τὰ δόντια δὲ μπορεῖς νὰ τὸ βγάλῃς. Μὰς χασομερνᾷς ἄδικα... Ἄντε νὰ τελειώνουμε!...

Ξαφνικὰ ὅμως ἡ φωνὴ κόβεται καὶ τὰ μάτια του στρογγυλεύουν ἀπὸ τὴν ἔκπληξι. Ὁ ἄλλος βγάζει μιὰ τρομαγμένη κραυγὴ.

— Ὁ μασκαρᾶς μὲ τὰ παλητασίστικα! Ὁ μασκαρᾶς μὲ τὴ μπλὲ φόρμα καὶ τὴν τσίτηνη μπέρτα! Ὁ διάβολος νὰ γένηται ἂν καταλαβαίνω τί γίνεται! Θεάρω πῶς ἀρχίζω νὰ ὄνειρεύομαι!

Τὸ Γεράκι ὅμως εἶναι πάλι στὴ φόρμα του καὶ δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ πολλές κουδέντες. Τὸ σιδερένιο χέρι του σηκώνεται στὸν ἀέρα καὶ πέφτει μὲ δύναμι, σὰν σφυρὶ ποὺ ζυγίζει χίλιες ὀκάδες, στὸ κρανίον ἐκεῖνου ποὺ κρατᾷ τὸ μαχαίρι. Τὸ κρανίον συντρίβεται καὶ ὁ ἀνθρώπος διπλώνεται στὰ δύο. Ὁ ἄλλος, βλέποντας νεκρὸ τὸν συνάδελφό του, τρέχει πρὸς τὴν πόρτα. Τὸ Γεράκι σηκώνει γιὰ δευτέρη φορά τὸ χέρι. Τὸ ἀτσάλι τῆς γροθιάς τοῦ Νέου Ὑπερανθρώπου κυριολεκτικὰ τὸν λυώνει.

Τώρα μπορεῖ ν' ἀναπνεύσῃ ἐλεύθερα...

Μὲ σόελετες κινήσεις κρῦβει πίσω ἀπὸ ἓνα μεγάλο καναπέ τὰ πτώματα τῶν κακούργων, γιατί δὲν πρέπει ἀκόμα νὰ τὰ δοῦν, καὶ ἀφήνει τὸ διαμέρισμα τοῦ ἀεροσκάφους, ποῦ εἶχε χρησιμεύσει σ' αὐτὸν καὶ στοὺς ἄλλους δέκα. ἐπιστήμονες γιὰ φυλακὴ κατὰ τὴ διάρκειά τοῦ ταξιδίου. Καὶ ἦταν καιρὸς. Βλέπει τὸν νεκρὸν ἀξιωματικό, ποὺ λίγες ὥρες νωρίτερα καυδέντιαζε μὲ τὸν κυβερνήτη, νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος του. Τὸ Γεράκι ὑποκρίνεται τὸν ναρκωμένο καὶ κινεῖται ὀργά.

— Ἄντε κουνήσου, Ὑπεράνθρωπε!, τοῦ λέει εἰρωνικά αὐτός. Ὁ φὸν Στροχαίτερ ἀνησύχησε πολὺ γιὰ τὴν ὑγεία σου! Σὲ περιμένει.

Τὸν σπρώχνει βάνουσα καὶ ἐκεῖνος ὑπακούει.

—Ποιὸς νὰ σοῦ τῶλεγε, φουκαρά, συνεχίζει ὁ ἀξιωματικός, ὅτι θὰ εἶχες ἓνα τόσο ἄδοξο τέλος μετὰ τὴν ἀναισθητική βραχὴ πού σέ ἔκανε σά... χήνα!

Τὸ Γεράκι νοιώθει νὰ μυρμηγκιάζουν τὰ δάχτυλά του. Ἐχει μεγάλη ὄρεξι αὐτὴ τὴν ὥρα νὰ συντρίψῃ κι' ἓνα τρίτο κρανίο κακούργου, μὰ συγκρατεῖται. Προσποιεῖται τὸν ἡλίθιο, δὲ μιλάει καὶ προχω-

Τὸν ξύπνησε ἡ κλωτσιὰ ἐνὸς κτηνώδους καὶ κακομούτσουνου ναύτη!

ρεῖ πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ χαλῦ βδίνου πούρου σὰν ἓνας ἀνθρώπος πού δὲν ξέρεי τί τοῦ γίνεται.

Τὰ μικρὰ τερατάκια, πού τὸν βλέπουν σὲ τέτοια χάλια, χαμογελοῦν κοροϊδευτικά.

—Χί! Χί! Χί! κάνουν καὶ κουνοῦν τὶς προβοσκίδες τους. Χί! Χί! Χί!

Κι' ἀναθοσβύνουν τὰ ἡλεκτρικὰ λαμπιόνια - μάτια πού ἔχουν στὸ μέτωπο.

—Χί! χί! Χί!

Καὶ τὰ τριγωνικὰ μούτρα τους κάνουν περιέργους μορφασμούς!

Ἕνα ἀληθινὸ παλάτι γάτω ἀπὸ τοὺς αἰώνιους λάγους

ΤΟ ΠΡΩΤΟ πρᾶγμα πού κατалаβαίνει ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος, καθὼς ζυγώνει στὴν ἐξοδο τοῦ ἀεροσκάφους, εἶναι μιὰ δυνατὴ παγωνιά. Ὑστερα, καθὼς κατεβαίνει τὴ σκάλα πού εἶναι κρεμασμένη στὰ πλάγια τοῦ πλοίου, ἀντικρύζει μιὰν ἀπέραντη κάτασπρη ἐρημία. «Χιόνι! λέει μέσα του. Στοιχηματίζω πὼς ἔχουμε προσγειωθῇ στὸν Πόλο!»

Δὲν μπορεῖ φυσικὰ νὰ ξεχωρίσῃ σὲ ποιὸν ἀκριβῶς ἀπ' τοὺς δυὸ πόλους τῆς Γῆς ὁρίσκεται. Ἄν εἶναι στὸ Νότιο ἢ στὸν Βόρειο Πόλο. Μὰ αὐτὸ θὰ τὸ μάθῃ ἀργότερα. Τεράστια παγόβουνα, πού νομίζεις πὼς φτάνουν στὸ οὐρανό, ὑψώνονται στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα καὶ ἀστράφτουν λογιῆς - λογιῆς χρώματα, κα-

θώς άντανακλούν τīs άκτίνες του ήλιου, που έχει άντατείλει πριν από άρκετή ώρα...

Προχωρούν κάμποσο. 'Ο άξιωματικός που τόν συνοδεύει βγάξει άπ' τήν τσέπη του και φοράει μαύρα γυαλιά.

—'Αν είχα θά σου χάριζα και σένα ένα ζευγάρι, θρυλικό Γεράκι!, λέει είρωνικά. 'Αλλά ξέχασα! Τά δικά σου τά μάτια είναι... υπεράνθρωπα και δέν τά ένοχλεί ή άντιανάφλαση τών πάγων!... 'Αλλωστε, σέ λίγο θά τά βγάλω κι' έγώ! Πλησιάζουμε...

Πραγματικά, ύστερα από πορεία πέντε λεπτών μέσα στην άσπρη, αήτη έρημιά, μιá πορεία ώστόσο πολύ κουραστική, γιατί τó σκληρό χιόνι τούς κάνει κάθε τόσο νά γλυστρούν, φθάνουν μπροστά σ' ένα χαμηλό ένοιγμα που μοιάζει με πόρτα. Κατεβαίνουν μερικά ξύλινα σκαλιά και μπαίνουν σέ μιá εύρύχωρη αίθουσα, που φωτίζεται με ήλεκτρικό. Είναι κάτι που θυμίζει σαλόνι μεγάλου υπερωκεανείου, έπιπλωμένο με πολύ γούστο. 'Η πολυτέλεια που υπάρχει εδώ μέσα ξαφνιάζει τόν Νέο 'Υπεράνθρωπο. Είναι ένα άληθινό παλάτι κάτω άπ' τούς αιώνιους πάγους. Κυττάζει θαμπωμένος γύρω του.

'Αλλά εκείνος που τόν συνοδεύει διάζεται. Τόν σπρώχνει.

—Περπάτα!, τού λέει άγρια. Δέν υπάρχει λόγος νά χαζεύεις!

Τότε, ή γροδιά του Νέου 'Υπερώ. 'Ορώπου άρχισε κεραυνοβόλα δράσι!

Περνούν ένα μακρύ διάδρομο και μπαίνουν σ' ένα μεγάλο κι' εύρύχωρο δωμάτιο. 'Εδώ είναι οί Δέκα Μεγάλοι άιχμάλωτοι, οί διασημότεροι έπιστήμοντες τών 'Ηνωμένων Πολιτειών. Κάθονται, και μισμένοι άκόμα, σέ δέκα πολυθρόνες κι' άπέναντί τους άκριβώς, σ' ένα είδος θρόνου με πρόσφορο βελούδο, κάθεται και τούς κυττάζει ένας μεσό-

κοπος άντρας, με άετίσιο βλέμμα. Πάνω από τόν θρόνο του ύπάρχει φτειαγμένο από χρυσάφι τόν σύμβολο πού έχει δη ό Ύπεράνθρωπος στό πιλίκια τών άξιωματικών. Ένα φίσι πού τυλίγεται γύρω στη Γη. Πίσω από τούς αιχμαλώτους είναι είκοσι γεροδεμένοι άντρες με αυτόματα στό χέρι, έτοιμοι νά πυροβολήσουν σέ περίπτωση ανάγκης. Ο άξιωματικός πού συνοδεύει τόν Γεράκι κάνει μιá βαθειά υπόκλιση πρós τόν μέρος τού θρόνου.

—Ύψηλότατε φόν Στρο-
χάιτερ, λέει, νά και ό τελευταίος αιχμαλώτός σας...

Έκείνος γυρίζει πρós τόν μέρος τού Ύπεράνθρωπου και τόν κοκκαλιάρικο πρόσωπό του παίρνει μιá έκφραση γεμάτη κακία. Ένα σατανικό χαμόγελο κρέμεται στό χέλιό του και τά μάτια του άστράφτουν από λύσσα.

—Χμ!, είμαι πολύ εύτυχής πού κάνω τή γνωριμία σου, Ύπεράνθρωπε, τού λέει. Άνέκαθεν όνειρευόμουν νά σου πτήσω κάποιο δόκανο νά σέ πιάσω. Μά νά πού έπρεσε μοναχός σου στό χέρια μου, γιατί θέλησες νά μπερδευτής στις δουλειές μου... Τώρα σέ κρατάω και τίποτα πιά δέ μπορεί νά σέ σώση. Σέ λίγο οί Άμερικανοί κι οί Έλληνες, πού σέ θαυμάζουν, θά πάνουν νά κουβεντιάσουν για σένα... Κάθησε εκεί!

Τόν Γεράκι δέ μιλάει. Δείχνει φοβισμένος και άδουλός. Μονάχα με τήν άκρη τού

ματιού του, καθώς κάθεται κοντά στους άλλους αιχμαλώτους, έξετάζει όλα τά γύρω. Τό μεγάλο αυτό δωμάτιο έχει κυκλικό σχήμα. Μπροστά στό θρόνο ύπάρχει ένας δέκτης μικροφώνου. Ψηλά στους τοίχους είναι μερικά παράθυρα και πλάι σέ μιá πόρτα μερικοί μεγάλοι μοχλοί, πού θά βάλουν ίσως σέ κίνησι παρόμοια μηχανήματα. Ο Στροχάιτερ πατάει ένα κουμπί. Μιá ξανθή γυναίκα μπαίνει στην αίθουσα.

—Φρουσίόν!, τή διατάζει. Κάνε σ' αυτούς τούς δέκα ανθρώπους τήν αντίαναισθητική ένεσι. Θέλω νά συνέλθουν για νά μιλήσω μαζί τους. Σ' αυτόν εκεί, πού παρίστανε μέχρι τώρα τόν Ύπεράνθρωπο, θά κάνης μιá ένεσι γερού αναισθητικού. Δεν θέλω νά συνέλθη άκόμα έντελώς.

Η γυναίκα εκτελεί ό,τι τής λένε. Με μιá σύριγγα διοχετεύει στις άρτηρίες τών δέκα έπιστημόνων ένα κίτρινο υγρό. Στο χέρι τού Ύπεράνθρωπου κάνει μιá ένεσι με πράσινο υγρό. Τό δέρμα τού Γερακιού είναι άτριτο και δέν τρυπιέται, μά ή γυναίκα καταφέρνει νά περάση τή βελόνα από τήν τρυπίτσα ενός πόρου! Τόν Γεράκι αισθάνεται πολύ καλύτερα από κάθε άλλη φορά. Τίποτα δέ μπορεί νά ύποτάξη τά χαλύβδινα νευρα του και τίποτα δέν ύπάρχει στόν κόσμο, πού νά μporή νά ύποτάξη τήν αδάμαστη θέλησί του. Όμως έξακολουθεί νά ύποκρίνεται...

Τώρα βλέπει τους δέκα δι-
οσημότερους επιστήμονες
της Αμερικής να συνεχίζουν
από κάποιο όνειρο. Κυτά-
ζουν γύρω τους ξαφνιασμένοι
και εἰς ἄπορον να καταλά-
βουν πῶς βρέθηκαν ἐδῶ.

—Καταλαβαίνω, τὴν ἐκ-
πληξί σας, κύριοι, λέει ὁ ἄν-
θρωπος πού κάθεται στὸ θρό-
νο μετὰ τὸ πράσινο θελοῦδο.
Ἐπιτρέψατέ μου ὅμως νὰ πα-
ρουσιασθῶ. Ὀνομάζομαι φὸν
Στροχάϊτερ, Γερμανὸς στρα-
τηγός. Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἡ-
ττὰ τῆς πατρίδας μου ἐγκατέ-
στησα ἐδῶ στὸ Βόρειο Πόλο
τὸ στρατηγεῖο μου, μετὰ τὴν ἀ-
πόφασιν νὰ πραγματοποιήσω
ἐκεῖνον, πού κάποιοι ἡλίθιοι
ὀνομαζόμενοι Χίτλερ δὲν μπό-
ρεσε νὰ πετύχῃ. Σᾶς πληρο-
φορῶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή
πῶς οἱ διοσημότεροι συμπα-
τριῶτες μου ἐπιστήμονες ἐρ-
γάζονται, γιὰ λογαριασμό
μου καὶ ἔχουν πραγματοποιή-
σει ἀληθινὰ θαύματα, πού
θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν σὲ λίγο
νὰ γίνω ὁ Ἄρχων τοῦ Κό-
σμου. Ἡ ἡμέρα τῆς μεγάλης
ἐπιθέσεως πλησιάζει καὶ ἡ
νίκη θὰ εἶναι μετὰ τὸ μέρος
μου. Ἐχῶ χιλιάδες στρατιῶ-
τες ἑτοιμοὺς νὰ θυσιάσων
σ' ἓνα νεῦμα μου. Φυσικά,
κανεὶς δὲν ξέρει πού βρίσκον-
ται. Σὲ σᾶς ὅμως μπορῶ νὰ
τὸ ἀποκαλύψω. Τὸ στρατόπε-
δόν μου βρίσκεται σὲ κάποιον
ἄλλο πλανήτη. Τὰ παράξενα
αὐτὰ πλάσματα πού σᾶς αἰχ-
μολώγισαν εἶναι οἱ κάτοικοι
τοῦ πλανήτη αὐτοῦ, πού τοὺς

ὑποδούλωσα καὶ τοὺς ἔκανα
τυφλὰ ὄργανά μου... Εἶμαι ὁ
πρῶτος ἄνθρωπος στὴ Γῆ
πού, χάρις στοὺς πιστοὺς
συνεργάτες μου ἐπιστήμονες,
κάνω σήμερα διαπλανητικὰ
ταξίδια. Τὰ ἀεροπρωθούμε-
νά μου διασχίζουν τὴν στρα-
τόσφαιρα τακτικά καὶ πηγαί-
νοέρονται ἀπὸ τὴ Γῆ στὸν
πλανήτη, πού ἔχω κατακτη-
σει. Ἀλλὰ δὲν σᾶς κάλεσα
ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς καταπληξῶ
μετὰ τὰ μυστικά μου. Εἶναι κά-
τι ἄλλο πού μοῦ χρειάζεται.
Ἐχῶ τὰ ἰσχυρότερα ἀτομικὰ
ὄπλα στὴ διάθεσίν μου, ἀπ' ὅ-
λους συμπατριῶτες μου ὅμως
ἐπιστήμονες λείπει ἡ γνώσις
τῆς διασπάσεως τοῦ κοβαλ-
τίου. Ἐσεῖς, ὅπως εἶμαι σὲ
θέσιν νὰ ξέρω, κατέχετε τὸ
μυστικὸ καὶ πρόκειται σύν-
τομα νὰ τὸ θέσετε στὴ διάθε-
σιν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.
Λοιπόν, ζητῶ νὰ μοῦ πουλή-
σετε τὸ μυστικὸ αὐτό...

Οἱ δέκα αἰχμάλωτοι ἀκού-
νε, γεμάτοι κατάπληξιν καὶ
ὀργήν, τὸν ἄνθρωπον πού τοὺς
μιλάει. Τώρα πού ἔχουν συ-
νέλθει, θυμούνται τὴν αἰφνι-
δαστικὴν ἐπίθεσιν πού ὑπέστη-
σαν ἀπὸ τὰ γλοιώδη τέρατα
καὶ ξαναφέρνουν στὸ νοῦ τους
τὴν ἀπειλὴν, πού μετέδιδε τὸ
ἄορατο megafono, στὴν αἴ-
θουσα τῶν συνεδριάσεων τοῦ
ἐργαστηρίου τους. Ἐχουν
νὰ κάνουν μετὰ ἓνα παράφρονον,
πού θέλει νὰ τοὺς θαμπώσῃ
μετὰ τὴν φανταστικὴν ἱστορίαν
τοῦ ἢ μετὰ ἓναν φοβερὸν ἐγκλη-
ματίαν, πού θέλει νὰ κατα-
στρέψῃ τὴν γῆ; Αὐτὰ τὰ πα-

ρόξενα πλάσματα, πού τούς αιχμαλώτισαν καὶ πού θυμίζουσαν πραγματικὰ κατοίκους ἑνὸς ἄλλου πλανήτη, τούς βάζουσιν σὲ σοβαρὲς σκέψεις. Δὲν εἶναι λοιπὸν φανταστικά τὰ ὅσα τούς διηγείται αὐτὸς ὁ φὸν Στροχάϊτερ. Ἔχουν νὰ κάνουν σίγουρα μ' ἓναν ἐγκληματία... Ἀνταλλάσσουν μερικὲς ματιὰς γεμάτες νόημα καὶ συνεννοούνται.

Ὁ δόκτωρ Μπένετ, ὁ πιὸ ἡλικιωμένος ἀπ' ὅλους, σηκώνεται. Ἡ ἀπάντησι εἶναι λιγόλογη:

—Δὲ μπορούμε νὰ προδῶσμε τὰ μυστικά τῆς πατρίδας μας!, τοῦ λέει.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Στροχάϊτερ συννεφιάζει. Τὰ μάτια τοῦ ἀστράφτουν γεμάτα κακία.

—Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε!, λέει μὲ σφιχτὰ δόντια. Σᾶς ἀφῆνω νὰ σκεφθῆτε. Σὲ μισὴ ὥρα, θὰ πρέπει νὰ ἔχετε πάρει ἀπόφασι. Ἄν ἀρνηθῆτε καὶ πάλι, θὰ πεθάνετε μὲ τὸν πιὸ φριχτὸ θάνατο...

Γυρίζει πρὸς τοὺς ὥπλι-σμένους φρουροὺς.

—Ἀφήστε τοὺς νὰ μιλήσουν μεταξύ τους. Δὲν θὰ τοὺς ἐπιτρέψετε ὅμως ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπ' τὴν αἴθουσα. Σὲ μισὴ ὥρα θὰ εἶμαι πάλι ἐδῶ...

Μέσα στὸ λάκκο μὲ τὶς
πεινασμένες ἄσπρες ἀρ-
κούδες

ἀπάντησι ἦταν ἡ ἴδια. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἀρνήθηκαν ν' ἀποκαλύψουν τὸ μεγάλο μυστικόν.

—Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σᾶς!, μουγγρίζει ὁ Στροχάϊτερ μὲ λυσσα. Ρίχτε τοὺς στὸ λάκκο μὲ τὶς ἄσπρες ἀρκούδες. Εἶναι ἀρκετὰ πεινασμένες καὶ θὰ θροῦν νόστιμο τὸ κρεας τοὺς. Ἔτσι θὰ πάρουν μαζί τοὺς καὶ τὸ μυστικὸ τοῦ κοβαλτίου. Ἀφοῦ δὲ θὰ τὸ ἔχω ἐγώ, δὲν θὰ τὸ ἔχη καὶ κανεὶς ἄλλος. Πάρτε τοὺς! Καὶ μαζί μ' αὐτοὺς ρίχτε στὶς ἀρκούδες κι' αὐτὸν τὸν γελοῖο, τὸν Ὑπεράνθρωπο...

Οἱ φρουροὶ βάζουν στὴ μέση τοὺς αιχμαλώτους καὶ προχωροῦν πρὸς τὴν ἐξοδο.

—Μιὰ στιγμὴ!, φωνάζει ὁ Στροχάϊτερ καὶ ἔχει πάρει πάλι ἐκεῖνο τὸ κοροϊδευτικὸ ὕφος του. Πρὶν πεθάνετε, κύριοι, θὰ σᾶς ἀνακοινώσω μιὰ εὐχάριστη εἴδησι. Ἀπὸ αὐριο, ἀρχίζω τὴν ἐπίθεσί μου. Αὐριο τὸ μεσημέρι, θ' ἀνατιναχτῇ στὸν ἀέρα ἡ ταχεῖα ἀμαξοστοιχία Σικάγου - Οὐάσιγκτων μὲ τὴν ὁποία θὰ ταξιδεύει ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Σᾶς τὸ λέω γιὰ νὰ παραδόσετε τὸ πνεῦμα... εὐχαριστῆμένοι!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος μὲ δυσκολία συγκρατεῖται. Ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ, μὰ πάλι μετανοῖ. Δὲν θέλει ν' ἀφήσῃ μόνους τοὺς ἐπιστήμονες. Τοὺς ὀδηγοῦν πάλι στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Ἡ ἄσπρη ἐρημιὰ πάλι τοὺς ἀγκαλιά-

ΑΛΛΑ καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα πού ξαναγύρισε, ἡ

ζει. Τὸ Γεράκι ρίχνει μιὰ ματιά πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἦσαν προσγειωμένο λίγες ὥρες νωρίτερα τὸ μεγάλο αεροπλοιο. Δὲν ὑπάρχει πιὰ ἐκεῖ. Ἀπογειώθηκε. Ἡ καρδιά του σφίγγεται. Βαδίζουν κάμποσιν ὥρα. Ἐνας δυνατὸς ἀέρας τοὺς μαστιγώνει τὰ πρόσωπα.

—Φτάσαμε! λέει ἓνας ἀπὸ τοὺς φρουροὺς. Ἄντε νὰ τελειώνουμε!

Πίσω ἀπὸ ἓνα μεγάλο παγόβουνο, ὑπάρχει ἓνας βαθὺς λάκκος ἀπὸ χιόνι. Ἐδῶ σταματοῦν. Οἱ δέκα ἐπιστήμονες εἶναι χλωμοί. Τρέμουν ἀπὸ τὸ δυνατό κρῦο καὶ τὸ φόβο Μέσα ἀπ' τὸ λάκκο, ἀκούγονται οἱ βρυχηθμοὶ τῶν ἀγριμῶν. Εἶναι τρεῖς μεγάλες ἀρκούδες πὺν περιμένουν.

—Θάρρος, κύριοι, λέει ὁ δόκτωρ Μπένετ. Θὰ πεθάνουμε μὲ τὴν ἱκανοποίησι πὺς δὲν προδώσαμε τὴν πατρίδα μας. Ζήτω ἡ Ἀμερική!

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή πέφτει στὸ λάκκο. Τότε γίνεται κάτι παράξενο. Πρὶν προφτάσῃ τὸ Γεράκι νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ ρίχνονται ὁ ἓνας ὅστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ οἱ ὑπόλοιποι αἰχμάλωτοι στὸ λάκκο μὲ τὰ ἀγρίμια. Τὸ παράδειγμα τοῦ ἀσπρομάλλη δόκτορος Μπένετ τοὺς ἐμψυχώνει. Οἱ φρουροὶ ξεσποῦν σ' ἓνα δυνατό γέλιο...

—Αὐτοὶ εἶναι πολὺ ζορικοί, λέει κάποιος. Ἄντε πέσε καὶ σὺ μὲ τὰ παληατσικά. Μὴ μᾶς χασομερνᾷς. Σὲ λίγο ἔρχεται χιονοθύελλα.

λα. Πρέπει νὰ φύγουμε...

Τὸ Γεράκι δὲ περιμένει νὰ τοῦ τὸ πῶν. Ἐφτάσε ἡ ὥρα νὰ δράσῃ. Ρίχνεται στὸ λάκκο. Τὰ ἀγρίμια, πὺν ἔχουν σαστίσει στὴν ἀρχὴ καὶ μένουν ἀκίνητα, ἐτοιμάζονται νὰ ὀρμήσουν. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος μπαίνει μπροστὰ τοὺς. Ρίχνει μιὰ ματιὰ πρὸς τ' ἀπάνω. Οἱ φρουροὶ ἔχουν φύγει. Γυρίζει στοὺς αἰχμαλώτους.

—Μαζευτῆτε σ' αὐτὴ τὴ γωνία!, τοὺς λέει. Μείνετε ἀκίνητοι. Σὲ λίγα λεπτὰ θάχουμε τελειώσει.

Τὴ στιγμή αὐτὴ μιὰ ἄσπρη ἀρκούδα μουντάρει ἀπάνω του, δείχνοντας τὰ σουβλερά της δόντια. Τὰ νύχια της γὰν τζώνονται στὸ λαιμὸ του. Μὰ τὸ Γεράκι εἶναι ἄτρωτο καὶ δὲν νοιώθει τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὸ γρατζουνισμα μιᾶς καρφίτσας. Χώνει τὸν ἀγκῶνα του στὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ θηρίου καὶ καθὼς ἐκεῖνο ἐτοιμάζεται νὰ δαγκώσῃ, τὸν γυρίζει ἀπὸτομα. Ἡ κάτω μασέλα τῆς ἄσπρης ἀρκούδας ξεβιδώθηκε! Μὲ τὸ ἄλλο χερί καταφέρνει μιὰ καλοζυγισμένη γροθιά στὰ πλευρά της. Τὰ κόκκαλά της συντρίβονται καὶ τὸ θηρίο πέφτει σπαράζοντας στὸ χιόνι. Τότε οἱ ἄλλες δυὸ πεινασμένες καθὼς εἶναι πέφτουν ἀπάνω της καὶ τὴν κομματιάζουν.

Τώρα τὰ ἄλλα εἶναι ἓνα παιχνιδάκι γιὰ τὸν Νέο Ὑπεράνθρωπο. Ἀγκαλιάζει καὶ τοὺς δέκα ἀνθρώπους, τι-

νάζει τὰ πόδια καὶ θγαίνει μαζί τους ἀπ' τὸ βαθύ λάκκα. Τοὺς ἀφήνει. Βγάζει ἓνα μικρὸ μεταλλικὸ κουτί ἀπὸ τὴν τσέπη του πού μοιάζει μὲ μιὰ ἀθῶα σιγαροθήκη. Στὴν πραγματικότητα εἶναι ἓνας ἰσχυροτάτος πομπὸς καὶ δέκτης ἀσυρμάτου. Φέρνει τὸ κουτί κοντὰ στὸ στόμα του καὶ ἐκεῖνοι πού τὸν παρακολουθοῦν πέφτουν ἀπὸ ἕκπληξι σὲ ἕκπληξι, καθὼς τὸν ἀκούνε νὰ μιλάει:

—'Εδῶ Γεράκι... 'Εδῶ ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος... Ζητῶ προχωρημένον ἀεροδρόμιον Ἀλάσκας. 'Εδῶ Γεράκι. Ζητῶ ἀεροδρόμιον Καναδικῆς ἀεροπορικῆς Βάσεως Ἀλάσκας...

Κι' ὅταν ἔρχεται ἡ ἀπάντησι πού περιμένει, συνεχίζει:

—'Αποστείλατε ἐπείγόντως Βόρειον Πόλον ἀεριοπρωθούμενον παραλάβει δέκα ἑξαφανισθέντας ἕκ Νέας Ὑόρκης ἐπιστήμονας ἀτομικῆς ἐνεργείας. 'Αποστείλατε ἐπείγόντως...

Κλείνει τὴν σιγαροθήκη τὴ ρίχνει στὴν τσέπη του καὶ γυρίζει στοὺς αἰχμαλώτους.

—Κρυφτῆτε πίσω ἀπ' τὸ παγόφραγμα αὐτό, τοὺς λέει. Ὅταν φανῇ τὸ ἀεριοπρωθούμενο μὲ τὰ σήματα τῆς καναδικῆς ἀεροπορίας φανερωθῆτε νὰ σὰς ἀντιληφθῇ. Σὲ μισὴ ὥρα τὸ πολὺ θὰ εἴσθε ἐλεύθεροι.

Πᾶν στὸ διάστημα, ὅτι μιὰ φέγγουμένη βολίδα

ΦΕΛΟΥΝ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν μὰ δὲν προφταίνουν. Τὸ Γεράκι εἶναι πολὺ βιαστικό. Κάνει μιὰ θεαματικὴ ἀπαγείωσι καὶ ταξιθεύει πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶναι τὸ καταφύγιο τοῦ ἐγκληματία φὸν Στροχάιτερ. Σ' ἓνα λεπτό εἶναι ἐκεῖ. Δηλαδὴ στὸ σημείο ὅπου ὑπολογίζει ὅτι βρίσκεται τὸ καταφύγιο αὐτό. Ἀλλὰ ἐδῶ συμβαίνει κάτι παράξενο. Ἡ πόρτα πού ὀδηγεῖ στὶς μεγάλες ὑπόγειες αἴθουσες, ὅπου βρίσκεται ὁ θρόνος μὲ τὸ πρόσινο βελούδο, δὲν ὑπάρχει πιά. Πετάει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ διαγοάφει μικρὰ καὶ μεγάλα τόξα τὸ Γεράκι, μὰ δὲν μπορεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τίποτα. Εἶναι σὸν νὰ συνεδῇ κάτι ξαφνικά καὶ ὅλα ἄλλαξαν καὶ τίποτα δὲν ἔμεινε στὴ θέσι του. Μιὰ δυντὴ ἀπογοήτευσί γεμίζει τὴν καρδιά του. Πρέπει νὰ ναι λοιπὸν ἓνας σατανικὸς ἐγκληματίας καὶ μάγος μαζί αὐτός ὁ Στροχάιτερ γιὰ νὰ μπορῇ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη, μὲ ἄγνιστα ἀλλὰ καταπληκτικά, ὡς φαίνεται, μηχανήματα, ν' ἀλλάξῃ τὴ μορφή τοῦ ἐδάφους καὶ νὰ κρύβῃ ὅτι θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἀποκαλύψῃ...

Ξαφνικά τὸ Γεράκι ἀκούει ἓναν δυνατὸ κρότο. Εἶναι κάτι πού θυμίζει ἐκτυροσκοκότησι ρουκεταβόλου. Τὴν ἴδια στιγμή καθὼς ἀνασηκώνει τὰ μάτια του βλέπει νὰ ἀνα-

σηκώνεται μέσα απ' τούς πάγους μιὰ κίτρινη βολίδα. Έχει τὸ σχέδιο τοῦ μεγάλου χαλύβδινου πούρου εἶναι ὅμως πολὺ μικρότερη απ' αὐτό. Τὸ μυαλὸ τοῦ Νέου Ὑπερανθρώπου δουλεύει γοργά. Τούτη ἡ βολίδα πού ταξιδεύει ἀνεβαίνοντας κάθεται στὸν εὐρονό καὶ ἀφήνει πίσω τῆς μιὰ διορκὴ φλόγα χωρὶς καπνὸ, πρέπει νὰ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ἀερόπλοια, πού κάνουν τὰ διαπλανητικὰ ταξίδια!

Σηκώνει τὰ χέρια καὶ τινάζει τὰ πόδια. Ἡ κόκκινη μπέρτα του μὲ τὰ χρυσὰ κρόσια ἀνεμίζει σὰν φλόγα. Τὸ Γεράκι ὕψωνεται μὲ μιὰν ἀπερίγραπτη ὀρμὴ καὶ ἀκολουθεῖ τὴν κίτρινη βολίδα. Δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ. Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, ταξιδεύει σχεδὸν πλάι τῆς. Ἐνα λεπτὸ πιδ ὕστερα, σκαρφαλώνει ἀπάνω τῆς. Γὰ χαλύβδινὰ δάχτυλά του γαντζώνονται στὸ κατὸ μέταλλο καὶ τὰ πόδια του τυλίγονται γύρω σ' αὐτό. Μοιάζει τώρα σὰν ἓνας παράξενος καβαλλάρης πού ταξιδεύει στὸ δίσκοιμα...

Σέρνεται μὲ σφικτὰ τὰ δόντια πρὸς τὸ μέρος πού λογαριάζει πὼς θρίσκεται ὁ πιλότος. Φτάνει πάνω ἀπὸ τὸ διαφανὲς κουδούκλιο τῆς πλώρης. Εἶναι μιὰ πιὸ ἰσχυρὴ ἀπὸ τὸ σφυρηλατημένο χάλυβα πλαστικὴ ὕλη, πού ἐπιτρέπει στὸν κυβερνήτη τοῦ καταπληκτικοῦ ἀεροσκάφους νὰ βλέπῃ. Μὲ μιὰ γροθιά τῇ

συντρίβει καὶ μπαίνει σὰν σίφουνας στὴ βολίδα.

—Ὁ Φὸν Στροχάιτερ!, κάνει μὲ ἐκπληξι καθὼς βλέπει τώρα τὸ πρόσωπο τοῦ πιλότου.

Εἶναι πραγματικὰ αὐτός! Ὁ Γερμανὸς στρατηγὸς πού ζήτησε νὰ γίνῃ ὁ Ἄρχων τοῦ κόσμου! Τὸν βλέπει κι' αὐτὸς καὶ τὸ μούτρο του γεμίζει λύσσα καὶ δείχνει τὰ δόντια του. Κάνει μιὰ κίνησι σὰν νὰ θέλῃ νὰ βγάλῃ ὄπλο. Μὰ τὸ Γεράκι δὲν ἀφήνει. Τὸ ἀτσάλινο χερί του σφίγγεται κι' ἡ γροθιά του πέφτει βαρεῖα ἀνάμεσα στὰ δύο μάτια τοῦ κακούργου... Ἐκεῖνος ἀφήνει μιὰ βλαστήνια καὶ τὸ πηδάλιο φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἀπὸ αὐτὴ τῇ στιγμή ἡ κίτρινη βολίδα, πού μένει ἀκυβέρνητη, ἀλλάζει πορεία, χάνει τὴ σταθερότητά της καὶ παίρνει μεγάλες τοῦμπες στὸν ἀέρα ἀφήνοντας ἓνα ἀνατριχιαστικὸ σφύριγμα, καθὼς, κατρακυλάει στὸ κενό. Κι' οἱ δύο ἄνδρες πού παλεύουν κινδυνεύουν ἀπὸ δευτερόλεπτο σὲ δευτερόλεπτο νὰ συντριβοῦν μαζὶ τῆς ὅταν θὰ φτάσῃ στὴ γῆ.

Ἀπότομα ὅμως τὸ Γεράκι νοιώθει νὰ γλυστράῃ ἀπὸ τὰ χέρια του ὁ Φὸν Στροχάιτερ. Τὴν ἴδια στιγμή ἀνοίγει ἡ χαλύβδινη κοιλιὰ τῆς βολίδας καὶ ὁ Γερμανὸς ἀφήνοντας ἓνα ἄγριο οὐρλιαχτὸ τινάζεται ἔξω! Πέφτει οὐρλιάζοντας στὸ κενό! Ὁ Νέος Ὑπερανθρώπος χαμογελάει.

—Ἐπὶ τέλους!, λέει. Ὁ

κόσμος λυτρώθηκε από έναν κακούργο! * * *

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Μὰκ Ντά νυ βρίσκεται κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του μητέρα, τὴν κυρία Μάργκαρετ Ντάνυ, καὶ ἀκοῦνε μαζὶ τὸ ραδιόφωνο, πὺ μεταδίδει τὴν εἰδησι τῆς σωτηρίας τῶν δέκα μεγάλων ἐπιστημόνων. Ξαφνικά ὅμως κάτι γίνεται. Στὸ μῆκος τοῦ κύματος τῆς ἐκπομπῆς μπαίνει μιὰ ξένη φωνή, πὺ σκεπάζει τὶς ἄλλες:

— Ἐδῶ φὼν Στροχάιτερ, λέει ἡ φωνή. Ἐδῶ φὼν Στροχάιτερ! Ὁ φὼν Στροχάιτερ πρὸς τὸν Νέον Ὑπεράνθρω-

πο: Χαίρω ἄκρας ὑγείας! Ὁ λογαριασμός πὺ ἔχουμε μαζὶ μένει ἀνεξόφλητος! Θὰ συναντηθοῦμε πολὺ σύντομα!

Ὁ Μὰκ αἰσθάνεται κάπως ἄσχημα. Ὑστερα ὅμως, καθὼς βλέπει τὴν μητέρα του νὰ τὸν παρακολουθεῖ με ἀνήσυχο καὶ γεμάτο ἀγωνία βλέμμα, χαμογελάει.

— Εἶναι κάποιοις τρελλός, μητερούλα, τῆς λέει. Μὴν ἀνησυχεῖς. Τὴν ἐπόμενη φορὰ τὸ Γεράκι θὰ τὸν στείλῃ σ' ἓνα ἄσυλο ψυχοπαθῶν νὰ περάσῃ ἐν εἰρήνῃ τὶς ὑπόλοιπες μέρες τοῦ. Ἐκτὸς ἂν προτιμάς νὰ πῶ στὸ Γεράκι νὰ τὸν στείλῃ στὴν κόλασι...

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεύς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

ΓΕΡΑΚΙ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Λέκκα 22 ♦ Ἀριθ. 3 ♦ Τιμὴ δραχ. 2

Οἰκονομικὸς Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγὰς 38.
Δημοσιογραφικὸς Δ)ντής: Στ. Ἀνεμοδουράς, Ἀριστείδου 174. Προῖστ. Τυπ.: Α. Χατζηθασσιλείου, Ἀμαζόνων 25

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 4, πὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη Παρασκευὴ με τὸν τίτλο:

ΤΙΤΑΝΟΜΑΧΙΑ

ὁ μυστηριώδης φὼν Στροχάιτερ ἀποφασίζει νὰ ἐξονώσῃ τὸν Πρόεδρο τῆς Ἀμερικῆς γιὰ νὰ γίνῃ ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου!

Τὴν τελευταία στιγμή ὅμως, ἐνῶ ὁ Πρόεδρος ταξιδεύει ὁλοταχὺ πρὸς τὸ θάνατο, ἐπεμβαίνει τὸ Γεράκι καὶ ἀρχίζει μιὰ ΤΙΤΑΝΟΜΑΧΙΑ πὺ συναρπάζει καὶ συγκλονίζει τὸν κόσμο!

Τὸ τεύχος 4 εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ γοητευτικὰ ἀναγνώσματα πὺ ἔχετε διαβάσει ποτέ!

